

ZWERVEND DOOR MIDDEN-EUROPA

*Wij zijn te oud om te werken,
te jong om te sterven,
TOPFIT om te reizen.*

donderdag 11 juni 2015

woensdag 8 juli 2015

Marga en Tjabering Stek

Donderdag 11 juni, Wierden – Clausthal-Zellerfeld. 315 km.

Vertrek: 08.00, aankomst: 14.28, temp: 15-19 gr., eerst zonnig later bewolkt. Camping: Prahljust, € 38, -. Wifi gratis.

Vanmorgen werden gewekt door een stralende zon op onze gezichten. Het reisvaardig maken van onze combinatie kostte slechts weinig tijd. We zijn vol goede moed op weg gegaan. Op de hele route zowel de autobaan E30, als later op de wegnummers 83 en 64 troffen we een rustig verkeersbeeld. Het was er aangenaam om te rijden op deze wegen. Eigenlijk was het te saai om er ook maar iets over te kunnen schrijven. Het was prachtig voor ons als toerist om kilometers te maken de eerste vakantiedag. Onderweg zie je weinig van de dorpen en steden langs de autobaan. Dit werd anders toen we van de E30 afkwamen en de Nr. 83 opdraaiden. Na ruim twintig kilometer kwamen we door Hameln en iets verderop Münchhausen. Hameln is wereldberoemd geworden door het sprookje van de Rattenvanger van Hamelen. Zijn eerste bezoek aan de stad was op 26 juni 1284. In dit sprookje worden de kinderen van de stad ontvoerd door een fluit spelende rattenvanger. Wij in Nederland kennen de televisieserie: *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen Mijnheer?* Deze was te zien op TV in de jaren zeventig. Iets verder dan Hameln daar kwamen we tot onze verrassing het plaatsnaambord tegen van Münchhausen. Is dit nou de plaats waar het verhaal zich afspeelt van de Baron von Münchhausen? In deze plaats zagen we een bord met daarop de Baron op zijn paard. Prachtig zijn de verhalen van deze Baron. Een verhaaltje uit één van zijn beroemde verhalen: *Mijn trouw paard had zo geweldig gelopen, dat het vrijwel uitgeput was en daarom reed ik naar de fontein, die midden op het plein stond, om het dier gelegenheid te geven zijn dorst te lessen. 'Drink nu maar eerst eens flink, beste jongen!' zei ik, terwijl ik hem op de hals klopte. Nu, dat hoefde ik geen twee maal te zeggen. Gulzig slurpte het dier het water op, maar het scheen onmogelijk verzadigd te kunnen worden. Daarover verwonderde ik me wel wat, evenals over het uitblijven van mijn mannen. Zij waren toch zeker na mij, de vijandelijke vesting binnengereeden?*

Waar bleven ze dan nu? Misschien waren mijn soldaten nog in de straten der stad aan het zoeken naar vijanden die zich verborgen hielden, zo dacht ik. Ondertussen bleef mijn Litouwer maar drinken. Toen ik eindelijk eens omkeek, om te zien of mijn manschappen nog niet naderden, schrok ik toch heus. Ik ben wel aan vreemde dingen gewoon, maar wat ik toen zag, grensde toch aan het ongeloofelijke. Verbeeld je... ik zat op een half paard! Het achterste deel van het paard was verdwenen! Het Leek wel, of het dier precies middendoor was gesneden en nu was het mij opeens ook duidelijk hoe het dier zo'n onlesbare dorst kon hebben. Het water liep er van achteren weer even vlug uit als het beest het met zijn mond opslurpte. Arm beest, dacht ik, wat ben jij er naar aan toe.

Als versteend staarde ik naar de plaats, waar de achterste helft van mijn paard altijd gezeten had en ik kon het raadsel van het verdwijnen van het achterdeel maar niet doorgronden. Daar kwam mijn rijknecht van de tegenovergestelde kant aanlopen. Hij zwaaide met zijn armen en aan zijn gezicht kon ik zien, dat hij groot nieuws bracht. Nu, dat was ook inderdaad zo, want hij vertelde me dat de Turken de kraaienmars geblazen hadden en verdwenen waren. Met dit grote succes wenste hij mij hartelijk geluk. Doch ik had niet veel aandacht voor die felicitaties, want ik was veel te bezorgd over mijn dierbaar paard. 'Heb je er enig idee van, waar de rest van mijn paard gebleven is?' vroeg ik hem, op het uitstromende water wijzend. 'Zeker', zei de man, 'dat ongeluk heb ik voor mijn ogen zien gebeuren.

U was juist met uw paard halverwege de poort, toen men plotseling het ijzeren valhek neerliet, waarmee uw paard gladweg in tweeën werd gesneden. U merkte het niet en reed dapper op uw tweevoeter de stad binnen. De achterste helft van de Litouwer heeft toen zo geducht met zijn poten tegen de poort getrapt, dat de Turken er nog meer door in verwarring kwamen. Daarna stond het beest of liever het halve beest kalm op en liep naar een naburige weide. Daar zal het nog wel zijn.'

Onmiddellijk draaide ik om en reed op de voorhelft van mijn paard de stad uit naar de aangeduide weide. En jawel, daar lag het verloren achterdeel. Tot mijn vreugd ontdekte ik, dat er nog vrij wat leven in aanwezig was en daarom werd dadelijk de veearts erbij gehaald. Dat was een knappe baas. Hij paste de beide helften tegen elkaar aan en toen ze precies sloten, naaide hij ze met lange, dunne lauriertwijgjes aan elkaar vast.

Na korte tijd was de wond genezen en ik kon mijn paard weer gebruiken als voorheen. Toch had deze geschiedenis nog een nasleep, die alleen maar bij een beroemd paard als mijn Litouwer verwacht kon worden. De twijgjes schoten namelijk wortel in zijn lichaam en zo groeide er op zijn rug een prachtig prieel, waarin ik heerlijk in de schaduw zat, als ik een zonnige weg langs trok.

Vandaag hebben we verschillende keren met elkaar gepraat over het binnendoor rijden over de kleinere wegen dat dit vaak een stuk prettiger rijden is. In ons geval vinden wij het belangrijk dat je veel meer ziet onderweg dan op de autobanen. De wegnummers 83 en 64 die wij vandaag reden zijn daarvan een goed voorbeeld. We wilden bijvoorbeeld graag stoppen in Münchhausen vonden we daar jammer genoeg geen parkeerplek voor onze combinatie van ruim elf meter lang. Jammer, natuurlijk.

Hier op de camping enige kilometers buiten Clausthal hebben ze uitstekende Wifi. Wat we niet hebben kunnen bekijken onderweg, dat proberen we aan te vullen via Internet. Ook zoeken we veel achtergrond verhalen op over wat we willen weten, erg gemakkelijk, vanuit je caravan verbonden te zijn met de wereld. Deze camping ligt aan een stuwmeertje, waarvan er velen zijn hier in de Harz.

Donderdag 11 juni, Wierden – Clausthal-Zellerfeld.

Rattenvanger van Hamelen.

Verhalen van Baron van Munchausen.

Donderdag 11 juni, Wierden – Clausthal-Zellerfeld.

We zijn weer onderweg en dan is er koffie.

Het landschap in het Weserbergland.

Vrijdag 12 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld .

Deze morgen werden we wakker en de zon scheen hier volop, met een aangename temperatuur. Clausthal-Zellerfeld ligt op de Oberharzer Hoogvlakte. De omgeving is in vergelijking tot het merendeel van de Harz niet berg- maar heuvelachtig. Hierdoor is het gebied rijker aan bos- en landbouwgrond. Rondom de stad bevinden zich talrijke meertjes en beekjes van de Oberharzer Wasserregal. De stad zelf bestaat uit twee delen Clausthal (zuiden) en Zellerfeld (noorden), welke oorspronkelijk door het riviertje de Zellbach werden gescheiden. Tot 1926 waren Clausthal en Zellerfeld zelfstandige steden, iets wat nog steeds in de stadscultuur te vinden is. Zo zijn er nog steeds twee voetbal- en schutterijverenigingen.

In de 8e eeuw zou Bonifatius, die ook de Lage Landen evangeliseerde, in het huidige Zellerfeld een kapel (of Zelle) gesticht hebben. Door de stichting van het klooster Cella in de 12e eeuw, werd de Oberharz voor het eerst bewoond. De monniken bedreven reeds enige mijnbouw. Het klooster werd in 1431 door de paus gesloten. De mijnbouw kwam hiermee ook stil te liggen.

Vanmorgen hebben we de Lutherse Marktkerk van de Heilige Geest bekeken het is een historisch kerkgebouw in het vroegere mijnstadje Clausthal. Het gebouw betreft de grootste houten kerk van Duitsland en behoort tot de belangrijke vertegenwoordigers van de Noord-Duitse barok. In het jaar 1634 vernietigde een grote brand een groot deel van het stadje.

Onder de gebouwen die verloren gingen bevond zich ook de in 1610 voltooide voorganger van de huidige kerk. Na de Dertigjarige Oorlog, werd vrijwel onmiddellijk met de plannen van de nieuwbouw begonnen. Het nieuwe kerkgebouw zou nog groter en fraaier worden uitgevoerd dan het verwoestte kerkgebouw.

Dankzij gulle gaven kon al tijdens het Pinksterfeest in 1642 de nieuwe Heilige Geestkerk met haar belangrijke kunstwerken worden ingewijd. Het kerkgebouw betreft een zevenenvijftig meter lange zaal kerk met galerijen die toegankelijk zijn via drie noordelijke en twee zuidelijke trappenhuizen. Afgezien van de dakbedekking is het gehele gebouw van hout opgetrokken.

In 2012 werd de grijze kleur van het hout vervangen door een blauwe kleur. Het interieur dat omsloten wordt door meerdere galerijen heeft een decoratie loos tongewelf. Alle aandacht gaat uit naar het indrukwekkende altaar met orgel, de kansel en het doopvont. De beeldrijke kanselkuip wordt door een beeld van de profeet Mozes gedragen. Op de tafels die Mozes vasthoudt zijn niet zoals gebruikelijk de Tien Geboden weer gegeven, maar de samenvatting ervan door Jezus uit Mattheüs 22: 37: *"U moet de Heer, uw God, liefhebben met hart en ziel, en in al uw gedachten"*.

Het eerste orgel van de Marktkerk werd in 1642 door Andreas Weiß uit Meiningen gebouwd. Voor een nieuw orgel bouwde Johann Albrecht Unger uit Nordhausen de tot op de dag van vandaag behouden rococo orgelkast, waarin zich sinds 1976 een orgel van de orgelbouwer Paul Ott uit Göttingen bevindt. Door de ornamentiek en de zingende en musicerende engelen komt het thema: *"Alles wat adem heeft, love de Here"*, in vormgeving van de orgelkast tot uitdrukking. Vanmiddag zijn we een kleine vijftientig kilometer noordelijk gereden naar Goslar. Daar is de Keizerpaleis Goslar het is de middeleeuwse verblijfplaats van de Duitse keizer in het aan de Harz gelegen stadje Goslar. Het is het grootste en best bewaarde wereldlijke gebouw uit de 11e eeuw in Duitsland. De Keizerpalts is onderdeel van de historische binnenstad van Goslar die op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO is opgenomen.

Op de plek van het paleis stond waarschijnlijk een koninklijk jachtslot. In 1005 werd de eerste palts gebouwd door de latere keizer Hendrik II. De huidige palts werd tussen 1040 en 1050 gebouwd in opdracht van de latere keizer Hendrik III. Het romaanse gebouw is vierenvijftig meter breed en achttien meter diep en bevat twee grote zalen verdeeld over twee verdiepingen. Aan de zuidzijde grenst aan de keizerpalts de twaalfde-eeuwse Ulrichskapelle. Deze kapel van de palts heeft een plattegrond met de vorm van een Grieks kruis. Midden in de kapel staat de sarcofaag van Hendrik III, die alleen zijn hart bevat.

De rest van zijn lichaam is in de dom van Speyer begraven. Gedurende 200 jaar vonden er in de keizerpalts vele rijksdagen plaats. In 1253 was Willem I van Holland de laatste Rooms koning die in de palts verbleef. In 1289 brandde het bouwwerk volledig uit en na het herstel kwam het bouwwerk in het bezit van de stad Goslar. In de volgende eeuwen werd het maar spaarzaam gebruikt en verviel het langzaam tot een ruïne. Tussen 1868 en 1875 werd het gerestaureerd.

Onder invloed van de opbloeiende vaderlandsliefde onder de toenmalige keizer Willem I werd het interieur overdadig gedecoreerd met romantische muurschilderingen met voorstellingen van de heldendaden van de middeleeuwse Rooms-Duitse keizers door Hermann Wislicenus. Het hoogtepunt van deze decoraties vormde

de schildering van de apotheose van het keizerdom. waar Willem I, Frederik III en Bismarck zich af lieten beelden als de natuurlijke opvolgers van de middeleeuwse keizers. Tegenwoordig is de palts een museum met een tentoonstelling over het ambulante keizerschap en herbergt het de originele bronzen keizerstroon uit de tweede helft van de elfde eeuw. Samen met de troon van Karel de Grote in Aken is dit de enige bewaard gebleven middeleeuwse troon van een Duitse keizer.

De Eerste Wereldoorlog en de daarop volgende moeilijke jaren doen de stad geen goed. In 1922 viert de stad het duizendjarig bestaan van de stad met een groot volksfeest. Na de machtsovername door Adolf Hitler in 1933 ontstaat al snel politieke belangstelling voor Goslar vanwege haar geschiedenis als keizerstad.

De nationaal socialistische zien voor Goslar een rol weggelegd in de propagandamachine en de stad wordt in 1934 de zetel van de Reichsnährstand, de organisatie die verantwoordelijk is voor de landbouw en de boerenstand in de nationaalsocialistische standenmaatschappij. De Rijksboerendagen worden van 1934 tot het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog in Goslar gehouden en in 1936 krijgt Goslar de eretitel Reichsbauernstadt. De industrie groeit en de mijnbouwactiviteiten worden uitgebreid door inzet van nieuwe technologieën.

Van 1935 tot 1945 is Goslar een belangrijke garnizoensstad voor de Nazi Wehrmacht. Er zijn onder andere de Goslater Jäger gestationeerd, een onderdeel van de 31e infanteriedivisie. De stad herbergt een SS-Officiersschool en een Außenkommando (tewerkstellingslocatie) van het concentratiekamp Buchenwald. Gedurende de oorlog hebben ongeveer 5000 buitenlandse werknemers, voornamelijk dwangarbeiders, in Goslar gewerkt. De stad Goslar overleeft de Tweede Wereldoorlog vrijwel ongeschonden. Van 1945 tot 1989 beperkt de ligging van Goslar vlak bij het IJzeren Gordijn de economische ontwikkeling maar er ontstaat werkgelegenheid door de vestiging van grenstroepen in de stad.

In 1988 wordt de Rammelsbergmijn na ruim duizend jaar mijnbouw gesloten. Er wordt een mijnbouwmuseum in gevestigd. In 1990 komt Goslar weer in het centrum van het verenigde Duitsland te liggen. De kazernes van de grenspolitie worden gesloten in de jaren negentig en die van de Bundeswehr in 2009.

Wij hebben vanmiddag door deze prachtige stad heerlijk rondgewandeld. De zon scheen en de temperatuur was prachtig om deze historische stad te bekijken. De historische binnenstad, die vermeld staat op de Unesco Wereld erfgoed lijst, het is vrij klein en vooral compact. We moesten onze ogen behoorlijk de kost geven want er is hier werkelijk erg veel moois te zien. Deze middag was het gelukkig ook nog zeer goed terrasweer. Ze serveren hier een heerlijk glas bier! Proost!

Vrijdag 12 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld.

De Lutherse Marktkerk van de Heilige Geest, Clausthal.

Het orgel, altaar en preekstoel.

Vrijdag 12 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld

Deze Herdenkingszuil herinnert er aan de Dodenmars die op 25 april 1945 hier in Claustahl langs kwam. De Krijgsgevangen uit de vele werkkampen in de Harz werden door de SS troepen gedwongen om te gaan marcheren. Hier in Claustahl staat deze Herdenkingszuil, voor het onthouden van water aan de Krijgsgevangen.

Zeer veel van deze arme Krijgsgevangen hebben deze verschrikkelijke tocht niet overleefd. Velen zijn gestorven omdat ze verzwakt aan de mars begonnen en verder aan mishandeling, executies, ziekten, honger en dorst. Toen ik deze verhalen las dacht ik, het lijkt er op dat het de bedoeling was om zoveel mogelijk krijgsgevangen om te laten komen. Dan was men in ieder geval deze getuigen van hun oorlogsmisdaden kwijt.

Zo las ik ook: "In Zellerfeld hebben 450 krijgsgevangen de nacht door gebracht in een kerk. De volgende dag beklaagde de bevolking zich er over dat de Krijgsgevangen geen -Piëteitsgevoel- hadden, omdat ze de kerk hadden vervuild!"

Men beklaagde zichzelf, in plaats van, dat men deze arme mensen hielp!

Even buiten de stad staat wat achteraf een monument voor omgekomen Russische dwangarbeiders. Dit zijn vierenvestig vrouwen en vier en zestig mannen die omgekomen zijn bij bombardement op een munitiefabriek in 1944. Over het algemeen waren dit jonge mensen tot veertig jaar oud.

Bij het monument lag een verdord bosje bloemen.

Vrijdag 12 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld

De Keizerpalts is onderdeel van de binnenstad van Goslar, die op de UNESCO Werelderfgoedlijst is opgenomen.

De historische binnenstad van Goslar.

Zaterdag 13 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld – Leipzig. 195 km.

Vertrek: 09.00, aankomst 12.05. zon/onweer, 19-28 gr. Camping Auensee, € 22,85, brandstof: 35,5 liter, kosten € 50,01.

Vanmorgen vertrokken we van de camping met prachtig weer, het was wat zonnig misschien beter gezegd licht bewolkt, ideaal weer om te rijden naar de volgende camping. We vertrekken met een voldaan gevoel van deze camping, dat ligt op het hoogste gedeelte van de Harz. Het weer was goed de afgelopen dagen dat we hier waren en we hebben veel gezien. We hebben hier een plezierig tijd gehad.

Wij zijn vandaag niet afgeweken van de route die ons navigatiesysteem ons aangaf. Het ging via Altenau door prachtige bossen, waar het heerlijk geurde. We reden door verschillende kleine plaatsjes naar de weg nr. 81 en via deze weg naar de autoweg nr. 6 richting Halle en daar de autobaan op naar Leipzig. Landschappelijk hebben we prachtige dingen gezien de bossen van de hoge Harz, om daarna het landbouwgebied van het voormalig Oost-Duitsland te doorkruisen. Het was jammer dat het wat heig in de verte was. Soms zagen we toch nog wel mooie vergezichten.

Opvallend is en dat blijft het voor ons, dat er in het oosten van Duitsland geen losstaande boerderijen zijn en geen kleine gehuchtjes, blijkbaar hebben ze die in de DDR periode allemaal weggehaald. De wegen waren vanmorgen erg rustig we konden steeds onze eigen tempo rijden. Wat we als prettig hebben ervaren, lekker toeren met een snelheid van ruim 80 km p/u. Bovendien was er vandaag nauwelijks vrachtverkeer op de weg. Precies op het moment toen we de grens passeerden van de Deelstaat Saksen-Anhalt barstte er boven ons hoofd een zeer hevige regenbui los. De regen kwam plotseling met bakken uit de lucht, vijf minuten later hield net zo snel weer op als dat het begonnen was.

Vlak voor Leipzig zagen een nieuwe fabriek van Porsche dat als buurman een vliegveld heeft, met een DHL-Hub. Tientallen vliegtuigen van DHL stonden geparkeerd bij gigantisch grote terminals van deze firma. Deze camping vonden gemakkelijk met ons navigatiesysteem. De ellende van deze camping is dat ze geen Wifi hebben, misschien in augustus, werd Marga verteld. Wat hebben wij daar nu aan. Een moderne toerist, zoals wij zijn, wil rustig contact met zijn familie en vrienden opnemen via de sociale media. We moeten het er helaas mee doen, dat hier geen Wifi is.

Vanmiddag zijn we Leipzig in geweest op onze fiets. De binnenstad is vanaf hier prima te bereiken een tochtje van normaal zeven kilometer, tenminste als je niet omrijdt, zoals wij dat deden. Het werden er negen kilometer op de heenreis. Leipzig is een prachtig stad. Toch was het voor ons niet echt gemakkelijk om de Thomaskirche te vinden waar J.S. Bach heeft gewerkt als Cantor-organist. Na een paar keer vragen hebben we de Thomaskirche gevonden. Jammer genoeg mochten we de kerk niet in, er was een concert aan gang. Eerst hebben we de kerk aan de buitenkant bekeken en zijn naar de prachtige Markt gegaan. Waar het oude stadhuis als decor diende van een concert dat daar aan de gang was met werken van natuurlijk, hoe kan het ook anders, Johann Sebastian Bach. Heerlijk hebben we in het zonnetje gezeten en hebben genoten van de Motetten die werden gespeeld door jonge mensen.

Iets later zaten we op een caféterrasje iets bijzonders te drinken Bier gebrouwen door het Brauhaus die gevestigd is in een pand achter de Thomaskirche. Terwijl ik daar volop zat te genieten van dit geweldig koel glas bier, bij een temperatuur van 29 graden, begon Marga mijn genieten te verstoren, ze vertelde mij: "Kijk eens achter je naar de lucht, krijgen we soms onweer?". Ik heb het glas snel leeggedronken en we zijn rap op weg gegaan naar onze fietsen. We wilden met spoed terug naar de camping en lekker in onze caravan kruipen. Toch liep alles weer net even anders als dat we bedacht hadden. Toen we bij de Thomaskirche kwamen stroomde de kerk leeg van het concert. Onweer of geen onweer, Halleluja, wij mogen de Thomaskirche betreden!

Na eerst wat te hebben rondgekeken in de kerk vonden we de bronzenplaat in de vloer met daarop de letters: **Johann Sebastian Bach**. Enkele bosjes verse bloemen lagen op de vloer bij deze plaat. Met een bijzonder gevoel, stonden we beiden, als grote Bach liefhebbers, daar in de kerk. Later in de caravan had ik het aparte gevoel dat ik als pelgrim aan dit graf had gestaan. Vervolgens hebben we de kerk doorgelopen en bekeken. Niet dat we dit een erg mooie kerk hebben gevonden, maar voor ons was deze kerk erg bijzonder, vooral door dat ene graf van die wereldberoemde Componist.

Tussen 1212 en 1222 werd de oude Marktkerk omgebouwd tot abdijkerk voor een nieuw Augustijnenklooster. Dit zou later worden tot het St. Thomasklooster. Bij opgravingen zijn restanten van dit Romaanse gebouw aangetroffen. Op 10 april 1496 wijdde bisschop Thilo von Trotha een vrijwel volledige herbouwde kerk opnieuw in. In later eeuwen is het een en ander aangebouwd aan de kerk, waarvan de

achthoekige toren uit de Renaissance het belangrijkste is. Met Pinksteren 1539 heeft de hervormer Maarten Luther hier gepreekt. De toren raakte op 4 december 1944 beschadigd door een bombardement. In het Bach jaar 1950 werden de stoffelijke resten van Johann Sebastian Bach, die hier van 1723 tot zijn dood in 1750 Thomascantor was, uit de verwoeste Johanneskerk naar de Thomaskerk overgebracht.

Het *Thomanerchor* werd 1212 opgericht en is daarmee het oudste jongenskoor van Duitsland. Veel belangrijke componisten en uitvoerende musici hebben dat prestigieuze ambt vervuld.

Bij de zijingang van de kerk staat een standbeeld van J.S. Bach van de beeldhouwer Carl Seffner uit 1908. Een tweede Bach-monument, dat in 1843 met steun van Felix Mendelssohn Bartholdy werd geplaatst, bevindt zich in het park bij de hoofdingang, waar zich ook een monument voor Mendelssohn bevindt.

Eenmaal buiten de kerk hebben we snel onze fietsen gepakt en zijn op weg gegaan door de drukte van de stad. Gelukkig hebben ze hier bijna overal in Leipzig goede fietspaden! We waren nog maar nauwelijks de Jahnallee opgereden of het begon hevig te waaien. We hadden nog geen twee van de zeven kilometer gereden of onze ogen zaten vol zand door de storm. Driftig trappend reden we tegen de storm in, naarstig op zoek naar een veilige plek voor het komende onweer. Nog geen kilometer later viel van het een op het andere moment de regen met bakken uit de lucht. Waarschijnlijk hadden we nog geen vijftig meter gefietst of onze kleren waren kletsnat. Natter konden ze nu niet meer worden.

Wanneer we doorweekt aankomen bij de beek, kunnen we schuilen, net als zeer velen anderen, onder een brug. Wanneer er een tram over de brug reed klonk het precies alsof het onweerde. In stromende regen zijn we als een van de eersten vertrokken van onder deze brug. Het onweerde nog wel, maar dat was ver achter ons. Drijf en drijfnat kwamen wij aan in de caravan. Eenmaal droge kleren aan konden we er wel om lachen om deze fietsrit door de regen, storm en onweer.

Na het eten namen we samen de dag door. We overdachten wat we gedaan en gezien hadden. We kwamen tot de volgende conclusie: Leipzig is een unieke melange van rijke historie en moderne, vernieuwende plekken. Deze stad barst van de verrassende en indrukwekkende contrasten! Leipzig vinden we een karakteristieke parel vol met studenten, kunst en architectuur. Leipzig is een jonge cultuurmetropool die we niet graag hadden willen missen.

En toch het moet gezegd worden; het is hier een te ouderwetse camping. De aanvoerweg is van een verschrikkelijk slechte kwaliteit. De toiletgebouwen kunnen er nog wel mee door, enigszins gedateerd. Er is hier geen Wifi aanwezig. Tegenwoordig is het internet niet meer weg te denken uit het dagelijkse leven van de mensen. Dan is het ontbreken van Wifi op een camping al gauw niet meer te pruimen in deze tijd.

Augustus, misschien? Voor ons te laat.

Zaterdag 13 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld – Leipzig.

Het nieuwe Stadhuis met de bouw is begonnen in 1899.

Bundesverwaltungsgericht.

Zaterdag 13 juni 2015. Clausthal-Zellerfeld – Leipzig.

De Thomaskirche. (achterzijde)

De Thomaskirche.

Zaterdag 13 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld – Leipzig.

Het orgel.

Bronzengrafplaat van de wereldberoemde componist: Johann Sebastian Bach.

Zaterdag 13 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld – Leipzig.

Oude stadhuis aan de Markt met vlaggen waarop afbeeldingen van J.S. Bach staan.

Op dit grote scherm was het Bach concert te zien

Zaterdag 13 juni 2015 Clausthal-Zellerfeld – Leipzig.

De verfrissingen, de gele met witte kraag is voor mij, het kleurloze drankje voor Marga.

Na een uurtje drogen in de caravan waren de kleren alweer behoorlijk opgedroogd.

Zondag 14 juni 2015. Leipzig – Dresden (Kleinrörsdorf). 152 km. Vertrek: 09.00, aankomst: 11,26. Licht bewolkt/zonnig, 17-24 gr. Camping Luxe Oase, € 51,80 twee nachten. Wifi inschrijven € 1, -, per 24 uur € 2, -. Over een reisdag als deze is weinig te melden. Landschappelijk is veel hetzelfde net als op de reisdag naar Leipzig, grote akkers met koren en andere landbouwproducten. Het is deze reis, ook hier, licht heuvelachtig. Anders was het vandaag met de vergezichten zonder uitzondering prachtig. Vandaag hebben we een enkel dorpje gezien inclusief kerktoren en molen. Het verkeersbeeld was rustig, alleen op het eind in buurt van Dresden werd het wat drukker. Wij reden over de autobaan wat in eerste instantie niet onze bedoeling was. We hadden een veel meer toeristische route uitgezocht. Maar voor de afslag vanaf de autobaan stonden borden dat de weg gesloten was op twee punten. Hierdoor viel onze keuze op de autobaan.

Waarom we hier zijn neergestreken in deze vakantie dat is iets wat ik las op Wikipedia: *De stad Dresden in de Elbe Vallei is het kruispunt van Europa in cultuur, wetenschap en technologie. De kunstcollecties, architectuur, tuinen en landschap functies zijn een belangrijke referentie voor de Midden-Europese ontwikkelingen in de 18e en 19e eeuw geweest. Het bevat uitzonderlijke getuigenissen van de rechtbank, architectuur en festiviteiten, evenals beroemde voorbeelden van de middenklasse architectuur en industriële erfgoed vertegenwoordigt Dresden de Europese stedelijke ontwikkeling in het moderne industriële tijdperk.*

Het is ook uitstekend als een cultuurlandschap, een ensemble dat de gevierde barokke setting en de voorsteden die de tuinstad integreert in een artistiek geheel binnen de vallei van de rivier, en als een voorbeeld van het landgebruik, wat neerkomt op een uitzonderlijke ontwikkeling van een belangrijke Centraal-Europese stad. De waarde van dit culturele landschap is al lang bekend, maar staat nu onder nieuwe druk voor verandering.

Hiermee tikt de schrijver van dit artikel precies op kop waarom het hier zo interessant is voor een vakantieganger anno 2015. Landschappelijk is het hier geweldig mooi. De architectuur van B.V. Dresden is geweldig aan het herstellen na de meer dan verschrikkelijke bombardementen die ook deze stad troffen is in de tweede wereldoorlog. Het is goed toeven in deze omgeving.

Bij aankomst hadden we geen elektriciteit, we moesten naar een stroomkast toe met ons lange snoer, 25 meter. Wat we ook probeerden het resultaat was geen stroom in de caravan. Via een mevrouw van de Receptie kregen we in bruikleen een kabelhaspel en een verloopsnoertje. Bij reparatie van ons lange snoer bleek dat we te maken met een draadbreek. Een jaar geleden was ons korte snoer, 10 meter, die een zelfde probleem had.

Vanmiddag hebben we onze fietsen gepakt en zijn bij prachtig fietsweer langs het stuwmeer dat hier achter de camping ligt gefietst door de bossen en langs grote akkers naar Arndorf. Een klein dorpje met een nog kleiner kerkje (wil je daarin passen moet je eerst al je zonden afleggen om er in te kunnen). Het was een ontspannen fietstochtje, niet al te veel kilometers en we hebben veel moois gezien.

Hier achter de camping ligt een stuwmeer. Dit stuwmeer is in gebruik van de campinggasten voor waterrecreatie maar ook voor de bewoners uit de omgeving. Langs de oevers van het stuwmeer recreëren zeer veel naturalisten, al dan niet op hun zelf gemaakt plekjes in het riet.

Aan het eind van de middag hebben genoten van het op de plek zetten van een caravan. Mevrouw had de leiding en mijnheer die probeerde de aanwijzingen van zijn vrouw te volgen. Zij maakte met haar armen grote gebaren, die ik niet begreep, haar man ook niet. Zij gebaarde bij het achteruit rijden dat de achterkant van de caravan naar links moest maar zij gebaarde, naar rechts. Helemaal fraai werd het toen ze de waterpas pakte om te kijken of de caravan recht stond. Zij constateerde dat caravan niet waterpas stond, dit deed ze overigens pas nadat haar man de poten van de caravan had uitgedraaid met de hand. Opnieuw een 'heftige' woordenwisseling. Wederom met haar weidse gebaren en de heftige manier van spreken moest hij de caravan met de mover op een gele wig rijden om de caravan waterpas te zetten. Het duurde slechts kort en zij nam het van hem over! En toen? De caravan ging draaien, met het verkeerde wiel. Na ruim twintig minuten stond de caravan op zijn plek.

Wat deden wij? Wij zaten lekker in het zonnetje in onze heerlijke stoelen en keken er naar, onder het genot van een voortreffelijk drankje en een lekker een hapje! Was dit niet een beetje gluren? Ach, wel nee dit is gewoon Campingtheater van de bovenste plank, het is en blijft lekker genieten. Wat vandaag niet is gelukt contact te krijgen met vrienden van ons uit Apeldoorn. Niet per telefoon, e-mail en niet per Skype. Ook met Marga haar telefoon is het niet gelukt, Heel apart!

Zondag 14 juni 2015. Leipzig – Dresden (Kleinrörsdorf).

Camping LuxOase.

Omgeving van de camping.

Paarden als buren van de camping.

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrörsdorf).

Tien jaar geleden stonden we ook op deze camping en we gingen toen naar Dresden en Meissen twee steden die liggen aan de Elbe. Vandaag hebben niets anders gedaan. Het was een weerzien na jaren. In Dresden zagen we veel wat we eerder gezien hadden. Maar ook zagen we veel gebouwen die er in 2005 niet stonden. Het was verrassend om te zien hoeveel fraaier de stad nu is. We hadden de fietsen achter op de auto staan. We hebben een parkeerplaats gevonden bij een brug over de Elbe aan de noordkant van de oude stad. Vandaar gingen we over een goed fietspad richting het centrum naar de beroemde Frauenkirche. In juli 2005 waren de schilders nog volop bezig om de Kerk gereed te maken voor de officiële opening op 30 oktober 2005. Wij hebben toen in de hoofdingang gestaan en hebben even naar binnen kunnen kijken.

Vandaag liepen we met een drom toeristen naar binnen. Nu konden we wel rustig rondkijken en alles bewonderen. De Frauenkirche (*Onze-Lieve-Vrouwekerk*) gelegen aan de Neumarkt in Dresden is een Evangelisch-Lutherse kerk in hoog barokke stijl die tussen 1726 en 1743 werd gebouwd. De Frauenkirche werd ontworpen door de Dresdener architect George Bähr (1666-1738).

In de Tweede Wereldoorlog werd de kerk samen met de binnenstad tijdens het beruchte Bombardement op Dresden op 13-14 februari 1945 verwoest. Ten tijde van de DDR bleef de ruïne van de kerk als een permanente herinnering aan de verschrikkingen van de oorlog staan. Na de wende begon men in 1994 met de wederopbouw. De wederopbouw van de kerk heeft naar schatting 130 miljoen euro gekost.

We hebben rond het middaguur een broodje met Bratwurst met mosterd gegeten vlak bij de Frauenkirche in het straatje naar de Elbe. Dit smaakte ons erg goed. Op onze fietstocht richting de Semperoper hebben we zeer veel fraaie gebouwen gezien en bewonderd. Natuurlijk de Opera en de buurman het paleis en tuin waren prachtig. Koffie in het Café de Apotheker was ook voortreffelijk. Wat ook indruk op ons gemaakt heeft was de Kreuzkirche in Dresden die is gelegen aan de Altmarkt. Samen met de Dom van Meissen is de kerk zetel van de bisschop van de Lutherse kerk van Saksen.

Met meer dan 3000 zitplaatsen is het de grootste kerk in Saksen. De kerk bestaat uit een centrale ruimte met twee galerijen. De toren van de kerk is 94 meter hoog. Het is een vereenvoudigde versie in classicistische stijl van de barokke toren van de Hofkirche in Dresden. Het uitkijkplatform op 54 meter hoogte is te bereiken via een trap met 256 treden. De klok kreeg in 1930 een nieuwe wijzerplaat met een diameter van drie meter.

De kerkzaal bestaat uit een vierkant met aansluitend een halfronde koor. De vierkante plattegrond wordt door zes pilaren verdeeld in een ovale hoofdbeuk en twee kleinere zijbeuken. In de zijbeuken zijn twee galerijen boven elkaar gebouwd. In het middenschip staan tegenover elkaar het orgel en het altaar.

Het altaarstuk uit 1900 is gemaakt door Anton Dietrich. Het doorstond het bombardement van Dresden. We hebben foto's gezien in en bij deze kerk dat die afgeladen vol was tijdens de Maandagdemonstraties die in verschillende Oost-Duitse steden plaatsvonden en die het einde inluiden van de Staat Deutsche Democratische Republiek. Onder het motto: *Wij zijn het Volk*, demonstreerde men. Een bijzonder kerk waar in die tijd iets aparts gebeurde. We hebben op onze fietstocht door Dresden veel meer gezien. Iets wat onze aandacht trok vanwege een bijzondere toren dat was het Stadhuis. Een erg monumentaal gebouw waar men druk bezig was met renoveren. Vandaar zijn we naar Elbe Boulevard gefietst en zijn langzaam maar zeker richting onze auto gegaan.

De Dom van Meissen is een protestantse kathedraal in Meissen in de Duitse deelstaat Saksen. Het imposante kerkgebouw draagt de naam van de patroonheilige St. Johannes en St. Donatus. Donatus van Arezzo was de patroonheilige van het vroegere bisdom Meissen en is één van de patroonheiligen van het huidige bisdom Dresden-Meissen. Samen met de Albrechtsburcht vormt de domkerk een bijzonder mooi gebouwenensemble dat zich op de *Burgberg* boven de oude binnenstad van Meissen verheft. De kerk is een zuiver voorbeeld van Duitse gotiek en bezit één van de meest rijke kerkinventarissen in Saksen.

Na het bezoek van deze kerk besluiten we om inkopen te doen en gaan terug naar de camping. Terug onder onze luifel kijken terug op een prachtige dag. Dit doen we natuurlijk onder het genot van een wel verdiend drankje, dat vinden we zelf.

Wanneer ik de caravan zoveel mogelijk wil klaar maken voor de reis van morgen ontdek ik dat er een probleem is met de beugel van onze fietsdrager achter op de caravan. De bevestiging van de buis met de horizontale houder zit los. Deze beugel mag niet kapot gaan want dan hebben we een lastig probleem. De oplossing lijkt te zijn mijn fiets, de achterste fiets vast te sjoeren met een spanband aan de horizontale buis van de fietsdrager. Hierdoor wordt de koppeling van de houder en buis klem gedrukt waardoor er minder werking in zit. Deze beugel hebben we gekocht in Trondheim 2009. Dan heeft deze houder niet zoveel schuld het is aan vervanging toe.

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrösdorf).

De Frauenkirche, Dresden.

Interieur, Frauenkirche

Martin Luther naast de Frauenkirche

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrösdorf).

De Koninklijke stoet op de Burcht in mozaïek, Dresden.

links de Burcht en rechts de Kathedraal.

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrörsdorf).

Achterzide Burcht Dresden

De Kreuzkirche, Dresden.

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrörsdorf).

De rechteroever van de Elbe.

Gebouwen op de linkeroever.

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrörsdorf).

De stad Meissen

Dom van Meissen

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrörsdorf).

De Dom van Meissen.

Maandag 15 juni 2015. Dresden (Kleinrörsdorf)

Altaar Dom Meissen. Op het rechter paneel staat St. Jacobus met schelp en staf.

De burcht naast de Dom.

Dinsdag 16 juni 2015 Dresden (Kleinrörsdorf) – Hrádek nad Nisou. 111 km.

vertrek: 09,30,aankomst: 11,40. Zonnig/bewolkt. 15-18 gr. Camping: Kristýna a.s. Žitavská nr. 745. wifi gratis. Brandstof: 54 liter, € 78,41. Tolviget: € 12,50.

Het begon goed vanmorgen bij de receptie, ik leverde de kabelhaspel en een speciale verbindingssnoer in aan de balie, Marga deed de rest. Het afrekenen duurde nogal lang en ik liep daarom terug naar de receptie.

Wanneer ik binnen kom, komt Marga gelijktijdig naar buiten en zei: "Kom eens mee, ze geloven mij niet!". De mevrouw achter de balie kon niet geloven dat wij geen € 40,- borg hadden betaald voor de haspel en het speciale kabeltje. Ook ik vertelde dat dit niet het geval was, dat haar collega het zou noteren in de computer, meer was er niet van. De mevrouw stond hoofdschuddend achter de balie, dit was blijkbaar een grote fout ven het mooie meisje dat ons hielp met de haspel. Het was wel voordelig voor ons geweest om veertig Euries rabat te krijgen voor niets, maar dat willen we beslist niet.

Onze reis naar Tsjechië is bijzonder soepel verlopen. Het landschap werd steeds iets meer heuvelachtiger en we genoten weer van prachtige vergezichten. Bijzonder was toch dat we Duitsland uit reden de grens over naar Polen, dit bracht ons enigszins in verwarring, dit duurde maar een paar kilometer en toen reden we de grens over van Tsjechië. Toen dit net gebeurd was sloegen we rechts af op een Rotonde en na een kilometer vonden we deze camping bij Hrádek nad Nisou. (Ze spreken Hrádek uit als Radek). Deze camping is een typische Oost-Europese camping. Het is in de eerste plaats groot. Het gras is gemaaid maar denk niet dat het een keurig gazon is, dat hadden we wel op de camping waar vanmorgen van vertrokken.

De mensen op de receptie zijn volgens ons een verhaal apart. We zijn hier hooguit drie kilometertjes van de Duitse grens en er is niemand hier die de Duitse taal verstaat of spreekt! Net zo min als de Engelse taal! Ze willen graag buitenlandse toeristen hebben, en toch ze spreken geen woord van over de grens.

Vanmiddag tijdens het theedrinken bespraken we wat gaan wij vandaag en morgen doen. Wat we overmorgen gaan doen is ons op dit moment onduidelijk. We willen graag de Hoge Tatra bergen zien in Slowakije dat is het doel van onze heenreis. Hoe we vandaar naar huis zullen gaan dat zien we dan wel weer. Morgen is de weersverwachting goed en dan willen we naar Liberec hier een kleine vijftieng kilometer vandaan. Liberec (in het Duits: Reichenberg) is gelegen in het IJzergebergte aan de voet van de Jěstěd berg. Ook hebben we besloten om naar het restaurant te gaan hier op de camping. We hebben de reclameborden die buiten staan bekeken. Wat we daarvan snapten is dat een complete maaltijd PP slechts € 8,- kost. Dus we gaan boodschappen doen, een paar dingetjes slechts.

Ik hoef niet te koken vanavond, Hoera! Het hoeragevoel heeft niet lang geduurd toen wij tegen 19.00 uur aankwamen bij het restaurant was het gesloten. Een kwartiertje later zaten we achter een bord zelfgemaakte heerlijke Chili Con Carde.

Vanmorgen in de auto hebben we het even gehad over de immens groot aantal verkeersdoden in het verkeer in de jaren zestig en zeventig. Ik had ergens eens gelezen dat er in 1972 3.460 verkeersdoden waren te betreuren. Door de enorme toename van het autoverkeer had de overheid alleen oog voor het autoverkeer. Voor het langzaam verkeer daarvoor had men geen oog. Deze weggebruikers werden 'gewoon' van de weg gedrukt. Volgens mij is toen een actie in gang gekomen door een nieuwe fietsersbond. Ook ontstonden er in die tijd actiegroepen die meer veiligheid wilden voor voetgangers en fietsers. Het 'motto' was; er moet een eind komen aan het in de watten leggen van de auto. Dat is tegenwoordig toch wel stukken beter. In 2012 waren er 650 verkeersdoden te betreuren en in 2013, 570 verkeersdoden. Nog 570 teveel. Deze vakantie hebben we nog geen (gelukkig) ongevalletje gezien op de weg.

Dinsdag 16 juni 2015 Dresden (Kleinrörsdorf) – Hrádek nad Nisou.

Onderweg in het oosten van Duitsland.

Berkenbos waarin deze camping is gevestigd.

Onze caravan bij het toiletgebouw.

Woensdag 17 juni 2015 Hrádek nad Nisou.

Gisteravond zijn wij aan het begin van de avond nog een stukje wezen rondkijken hier in de omgeving. Iets noordelijk van Hrádek zagen we een bord dat er de Burcht en Slot Grabstein hier moet staan in de bossen. Helaas was het voor bezichtiging gesloten, we waren hier na sluitingstijd. Bovendien zagen we van de gebouwen helemaal niets, die lagen verscholen voor ons diep in de bossen. Vooraan bij de weg stond een tekst over deze burcht en slot ook in het Engels. Tot onze verbazing stond daar te lezen dat het Doornroosje sprookje hier haar oorsprong had. In tegenstelling wat wij dachten hierover te weten dat het geschreven was door de gebroeders Grimm uit het Zwarte Woud in Duitsland.

Via het Meertens instituut kwam ik er achter dat er veel meer versies van dit sprookje zijn. De versie in het sprookje van de Gebr. Grimm: Een koning en koningin verlangen al heel lang naar een kindje. Als de koningin zich baadt, kruipt er een kikker uit het water en zegt: als het jaar voorbij is, zal je een dochtertje ter wereld brengen. Inderdaad bevalt de koningin na een jaar van een meisje en de koning organiseert een groot feest. Behalve familie, vrienden en kennissen nodigt hij ook de wijze vrouwen uit, zodat zij het kind een goed hart zouden toedragen. Er zijn dertien wijze vrouwen in het rijk, maar de koning heeft slechts twaalf gouden borden en hij besluit daarom één vrouw niet uit te nodigen.

Na het feest schenken de wijze vrouwen het kind wondergaven, zoals deugd, schoonheid en rijkdom. Elf wijze vrouwen hebben hun wondergave al gegeven, maar dan komt plots de dertiende binnen. Ze is boos omdat ze niet is uitgenodigd, en neemt wraak. Ze voorspelt dat de koningsdochter zich zal prikken aan een spintol als ze vijftien is, en dit niet zal overleven. De twaalfde kan de vervloeking niet opheffen, maar kan deze wel verzachten. De prinses zal niet sterven, maar honderd jaar slapen. De koning laat alle spin tollen in het hele koninkrijk verbranden, terwijl de goede wensen van de wijze vrouwen uitkomen. Het meisje is mooi, ingetogen, vriendelijk en verstandig en iedereen houdt van haar. Als ze vijftien wordt, zijn haar ouders niet thuis. Ze loopt door het kasteel en klimt in de oude toren.

In de torenkamer ziet ze een oude vrouw met een spintol die vlas zit te spinnen. De prinses weet niet wat een spintol is, en als ze hem wil pakken prikt ze zich. Ze valt op een bed en komt in een diepe slaap. Iedereen in het kasteel treft hetzelfde lot, ook de paarden in de stal, de duiven op het dak en de vliegen aan de muur. Zelfs het vuur beweegt niet meer in de haard en het vlees houdt op met pruttelen. De kok, die net het koksmaatje een klap wilde geven, de hofhouding en de koning en koningin vallen in slaap als de wind gaat liggen. Rond de steel gaat een doornhaag groeien en op een gegeven moment is het kasteel niet langer te zien, zelfs de vlag op het dak is verborgen. In het land ontstaat een gerucht over de mooie slapende Doornroosje en vele koningszonen proberen door de haag heen te dringen.

Dit lukt hun niet, ze komen vast te zitten in de stekels en sterven een voor een. Op een dag komt een koningszoon die al van zijn grootvader hoorde over Doornroosje. Hij weet dat velen die hem voorgingen zijn gestorven, maar wil toch een poging wagen.

De honderd jaar zijn inmiddels verstreken en als de jongen bij de doornhaag komt, ziet hij enkel mooie bloemen. De bloemen wijken uiteen als hij daar loopt en sluiten zich weer achter hem. De koningszoon ziet iedereen in diepe slaap in het kasteel en komt bij de toren. Hij ziet Doornroosje op het bed in de toren kamer en kust haar omdat ze zo mooi is. Als zijn lippen haar raken, ontwaakt ze en kijkt hem vriendelijk aan. Ieder mens en dier in het kasteel ontwaakt als ze samen de trap afdalen, ze gaan door met wat ze honderd jaar geleden deden. Het paar trouwt en het huwelijk wordt groots gevierd, ze leven vrolijk en blij tot het eind van hun leven.

Vandaag zijn we naar Liberec geweest, een stad met ruim 100.000 inwoners. De binnenstad ziet er werkelijk prachtig uit. Met als absolute hoogtepunt het prachtige stadhuis, geopend in 1892. Lang hebben we op een bankje op het plein voor het stadhuis gezeten om dit prachtig gebouw goed te kunnen bewonderen. We hebben bij een Pizzeria die vlak bij ons bankje gevestigd is heerlijk Pizza's gehaald en opgepeuzeld. Vele straten en pleinen hebben we bekeken vanaf onze fiets. Ook aan dit mooie bezoek kwam een eind. Toen we onze parkeerkaart voor de laser hielden, snapten we beslist niet wat we moesten. Er verschenen alleen maar nullen op het scherm.

Een automobilist vertelde ons dat de tijd die wij daar hadden gestaan gratis was!!! Mooi man, dat overkomt ons waarschijnlijk nooit weer. Hierna zijn we de berg Jestèd opgereden. Deze berg is 1012 meter hoog en is daarmee de hoogste berg van het Jeschkengebied. Daar staat vanuit de stad gezien een eigenaardige toren op.

Zonder problemen vonden we de lange weg naar boven. Van daar kijk je vele kilometers rond over de omgeving van de berg. Onderweg terug naar de camping kwamen we er achter dat we nog een tolvignet voor de hoofdwegen nodig hadden. Ook die konden we makkelijk kopen bij een tankstation voor onze combinatie, 10 dagen voor € 12.50. We waren vanmiddag om twee uur weer bij de caravan dus hadden we tijd genoeg om een fietstocht te maken in de omgeving. Liberec en deze fietstocht hebben ons dorstig gemaakt. Bij het zien van een mooi terras zijn we gestopt en hebben ons tegoed gedaan aan een glas heerlijk wijn en een echt glas Tsjechisch bier. Met grote tegenzin hebben we de terugreis aanvaard, het zat daar ook zo lekker in de zon.

Tijdens ons avondlijke fietstochtje zagen we in de verte vlaggen hangen van diverse landen, dit bleek het drielandpunt te zijn van Duitsland, Polen en Tsjechië. Deze camping ligt aan de grensrivier met Duitsland, de Neisse een zijrivier van de Oder.

Woensdag 17 juni 2015 Hrádek nad Nisou

Het stadhuis van Liberec.

De berg Ještěd die domineert de omgeving van de stad.

Woensdag 17 juni 2015 Hrádek nad Nisou

Het meer bij de camping boven en onder

Drielandenpunt: Duitsland, Polen en Tsjechië, achter de Europese vlag, ligt de camping waar we verbleven.

Donderdag 18 juni 2015 Hrádek nad Nisou – Šternberk. 267 km.

Vertrek: 08.30, aankomst 13.15. Regenachtig/droog/bewolkt. 11- 17 gr. camping: Autokemp Šternberk, drie nachten Kr. 870,- = € 34,10. Prima wifi gratis. Brandstof: 32 liter, Kr. 1051,80 = € 41,17. Ong. € 1,30 p/l

Vanmorgen werden we gewekt door het tikken van regen op het dak van onze caravan. Gelijk dat wij dit hoorden hebben we ons weer omgedraaid en wilden we weer gaan slapen. Het verder slapen is ons niet gelukt, het lag niet zo lekker meer in ons bed, we wilden verder rijden. Voor ons doen wordt het vandaag een lange rit het zijn er 267 km volgens ons Navigatiesysteem. Het aantal berekende kilometers klopte precies vandaag.

Een bijzonderheid van deze camping is, dat in het douchelokaal 'normaal' is dat je je uitkleed netjes achter een deurtje of soms achter een gordijn, hier kleed je je uit in het lokaal voor de douches. Toen ik er was waren er vier andere mannen in deze ruimte. De één was wat meer of in mindere mate gekleed dan de ander. De douches zijn hier erg klein van formaat. Jammer was, dat de douches slechts twee minuten warm water gaven, dat is tamelijk kort vonden wij.

Deze camping is keurig verzorgd en er eerst rust op de camping vanaf 22.30 uur. Dat wordt hier uitstekend nageleefd. Verder stonden er op de camping tien gigantisch grote caravans. Wij dachten eerst dat het b.v. zigeuners waren die van hier uit met hun waren op de markten stonden. Deze mannen die kwamen tussen vijf en zes terug en waren gekleed als monteurs. Eén caravan sprong er uit, spiksplinternieuw van het merk: Bürstner Puccini, zeker tien meter lang en Led verlichting in de sierlijsten aan de linker en rechterzijde. Hierdoor hebben ze geen buitenlamp nodig. Het geheel ziet er prachtig uit.

Het inleveren van de staanplaats nummer en een douchemunt ging supersnel en we konden vertrekken. Dwars door Hradec opnieuw naar de elektrozaak, nu niet om één maar om twee schakelaars te kopen. De nieuwe is gesmolten door kortsluiting en een oude is kapot gegaan bij het terug plaatsen op zijn oude plek. Deze aanschaf ging ook snel.

Eenmaal de stad uit konden we de D35 opdraaien en kwamen plaatsen met namen tegen die ons vaak niets zeiden: Liberec, (waren we gisteren), Turnov, Jičín, Hradec-Králové (het vroeger genaamd Königgrätz) vandaar richting Olomouc. Twintig kilometer daarvoor zijn we links afslagen bij Litovel en vandaar naar Šternberk (wat betekend: Ster op de berg).

Een gemakkelijke reis zonder veel problemen. Het was droog en de meeste weggedeelten waren zeer rustig te noemen. We kwamen gemakkelijk aan op deze camping. Tien jaar geleden waren we hier ook toen hadden we veel moeite om deze camping te vinden. We moesten verschillende keren vragen, uiteindelijk was er een meneer die is voor ons aan gereden naar deze camping.

Wikipedia geeft informatie over deze plaats: Šternberk. In de Duitse tijd was deze stad bekend onder de naam: Mährisch-Sternberg). Het is een stad in het oosten van de Tsjechische Republiek. Het heeft c. 14.000 inwoners. Het werd voor het eerst genoemd als castrum (kasteel) Sternberch in 1269 en als civitas (stad) Sternberch in 1296. Van 1618-1648 was de stad in handen van Zweden, tijdens de dertigjarige oorlog. In 1741 werd het veroverd door Pruisen. Tot 1918 maakte Sternberg deel uit van de Oostenrijkse monarchie. In 1938, door de overeenkomst van München, werd Sternberk bezet door de Nazi leger als een van de gemeenten in Sudetenland, een van de twee steden van Landkreis Sternberg. De Duitstalige, 90% van de bevolking, werd verdreven in 1945 (zie de Beneš decreten) en vervangen door Tsjechische kolonisten. In Tsjechië is de stad bekend als Šternberk .

Vlak voor de kerk staat een mooie Pestzuil. De huizen hier zijn, net als in de rest van Tsjechië, geschilderd in vrolijke kleuren. Vanmiddag hebben we Šternberk bewonderd, de binnenstad is best het bekijken waard. We moesten een kaartje kopen om te mogen parkeren in een automaat, dit kostte ons Kr. 0,10 = € 0,39, hiermee kocht ik het recht om te mogen blijven staan tot morgen vrijdag 19 juni 2015 tot 09.19 uur. Dit is nog eens prettige parkeerservice van een gemeente.

Donderdag 18 juni 2015 Hrádek nad Nisou – Šternberk

Kerk Šternberk, met links ervoor een pestzuil.

Pestzuil van Šternberk.

Donderdag 18 juni 2015 Hrádek nad Nisou – Šternberk

Šternberk.

Markt Šternberk.

Donderdag 18 juni 2015 Šternberk.

Camping Šternberk, links en rechts vakantiebungalows, witte gebouw is de werkplaats van de camping.

Camping Šternberk, Marga heeft vakantie.

Vrijdag 19 juni 2015 Šternberk

Regenbuien/zonnig 14 – 17 gr.

Gisteren keek ik op een App op mijn telefoon om de weersverwachting te lezen voor de komende tijd. De weersverwachting gaf aan dat het hierom 23.00 uur zou gaan regenen. Om iets over tien begon het te regenen. Of de voorspelde buien vannacht op tijd zijn gearriveerd dat weet ik niet. Het bericht heeft ons de wetenschap gegeven dat er vanmorgen buien zouden zijn en vanmiddag opklaringen. Toen we op NOS teletekst het weerbericht lasen beseften we dat in Nederland een zelfde weerbericht van kracht is.

Šternberk is een kleine Tsjechische stad in het oosten van het land in de regio Olomouc.

Toen ik thuis zocht op internet naar Šternberk zag ik dat hier een prachtig kasteel stond. Vanmorgen willen we boodschappen doen en kijken waar dit kasteel staat. In 2005 zijn we hier een paar dagen geweest, ook op deze camping, toen hebben we geen kasteel gezien. (Er is hier wel een kasteel, maar deze is niet erg bijzonder, bleek ons later). Net zag ik op internet op de site van het kasteel dat daar coördinaten op staan vermeld. Gemakkelijk, ik tik deze coördinaten in, in ons navigatiesysteem en wat blijkt, willen we dit kasteel zien dan moeten we 210 km rijden naar: Český Šternberk, daar is een kasteel uit het midden van de 13e eeuw. Gelegen in het dorp met dezelfde naam van de regio Midden-Bohemen in Tsjechië. Zo wordt je zomaar door twee nagenoeg twee gelijke plaatsnamen op het verkeerde been gezet.

Boodschappen doen is hier voordelig: vier luxe broodjes € 0,40, twee Filetlapjes 1 centimeter dik: € 1,32, 110 gram Ham € 0,71, fles 0.5 liter bier Star: € 0,516, bekertje chocolade vla met slagroom: € 0,316, fles exclusieve witte wijn € 3,96. Deze winkels die we tot nu toe gezien hebben een eenvoudig assortiment.

Eigenlijk alleen in het bier assortiment is een wat meer uitgebreidere keuze. Wijn hebben we gekocht in een Videotheek. Het assortiment van deze winkel bestond uit: tabakswaars, wijn en video's.

We luisteren naar onze favoriete zender thuis, Radio 4: Licht Klassiek, via Internet Radio. De nieuwsberichten hebben we beluisterd op Radio 1. De muziek komt geweldig door. Nu wij niet meer naar de Wereldomroep kunnen luisteren is dit een geweldige oplossing. Zo blijven we mooi op de hoogte van het nieuws in de wereld.

Vanmiddag klaarde het weer behoorlijk op, na een regenachtige morgen en kwam het de zon regelmatig door de wolken. Het werd best aardig weer, onze jassen moesten wel aan, er stond een wat koude wind.

We zijn vijfentwintig kilometer in noordelijke richting gereden naar Bruntál, (in het Duits was de naam van de stad: *Freudenthal in Schlesien*) is een stad in de buurt van de westelijke grens van het Moravië-Silezië, in het Tsjechisch Silezië. Van 1938-1945 was het één van de gemeenten in Sudetenland. Het is een plaats in het midden van het Jeseníky gebied en het biedt volop mogelijkheden voor het toerisme van de stad. Van belang zijn een barokke kasteel en de vele historische gebouwen die er zijn. Bruntál ligt verder tussen de Hrubý Jeseník bergen en de glooiende heuvels van de Nížký Jeseník bergen in.

Deze stad komt op ons niet over als een mooie stad, het ziet er op veel plekken wat haveloos uit. Ook liepen er hier veel mensen rond die ver onder de armoede grens moeten leven. Dit probleem zijn we meer tegen gekomen hier in Tsjechië. Drankflessen vind je bijna altijd in de buurt van deze mannen en vrouwen.

In stad was kermis en op de markt in de binnenstad waren veel eet- en drankkraampjes. Wij waren daar omstreeks twee uur en vele mannen en vrouwen zaten al volop aan het bier, de Tsjechen hun nationale drank. We hebben nog enkele kerken bekeken en de Burcht. Ook hebben we het gebouw gezien van het Museum van Bruntál wat er erg mooi uitzag. Een deftig overheidsgebouw dat staat tegen de binnenstad aan, die was niet meer in een bouwkundige staat van een goed onderhoud. Jammer eigenlijk.

Het leukst van alles was vandaag de rit van hier van de camping naar de stad. Ons navigatiesysteem sprak ons toe op de camping dat we rechts af moesten. We wisten niet waar we langs moesten, aan detail, dus wij volgden het systeem. We kwamen over een goede wat smalle weg door een paar dorpjes en toerden door de echt stikdonkere wouden van Tsjechië. De ene echte ouderwetse haarspeldbocht na de andere. Naarmate we hoger kwamen werd de weg slechter. Het was donker in deze wouden en het bleef donker. Alleen op plekken waar de bosbouwers hun stammen stapelden was het licht en de weg was er compleet kapot gereden door de bosbouwmachines.

Op het laatst kwamen we uit de regio Olomouc terecht in de regio Bruntál. Dit was te zien en te voelen in de auto. De weg was hier volledig gesloopt, we zagen: gaten, bulten, keien en hopen grond en andere rotzooi op deze weg. Ons navigatiesysteem bleef er ongestoord onder, die gaf aan: door rijden! Wij zijn veilig over deze zeer bijzondere weg gekomen, maar vraag niet hoe!

Vrijdag 19 juni 2015 Šternberk

“Es ist Vollbracht”, staat boven onder de beelden op de kapel.

Een van de allerbeste stukken weg aan het einde van het bos.

Vrijdag 19 juni 2015 Šternberk

Kerk, Bruntál.

Markt Bruntál met eten- en drinkkraampjes.

Vrijdag 19 juni 2015 Šternberk

Museum, Bruntál.

De prachtige bossen, met fietsroutes, ten noorden van Šternberk.

Zaterdag 20 juni 2015. Šternberk.

Vanmorgen toen we wakker werden scheen de zon door de wolken. De weersverwachting gaf aan dat vanaf 11.00 uur zou gaan regenen. We besloten om ons direct reisvaardig te maken voor een excursie naar Olomouc. Onze herinneringen aan het bezoek van de stad zijn na tien jaar erg vaag geworden en daarom wilden we er nu weer heen, want het is bijzonder mooie stad. Het is een ritje van 22 km in zuidelijke richting. Olomouc heeft een oude universiteit, met een van de grootste vakgroepen Neerlandistiek in Centraal- en Oost-Europa. Het is de zetel van een aartsbisschop. Tegen het einde van de tweede wereldoorlog bestond deze stad uit ong. 80% etnische Duitsers. Olomouc heette in het Duits: Olmütz.

Olomouc is ook beschreven op Wikipedia:

De verdrijving van minstens twaalf miljoen Duitsers vond voornamelijk plaats tussen eind 1944 en 31 december 1948. De dodelijke slachtoffers die onder hen vielen ten gevolge van de, bijna altijd met geweld en/of intimidatie afgedwongen verdrijving, worden in aantal geschat tussen 300.000 en 2.500.000.

Het grote verschil in schattingen is er deels op terug te voeren of men alleen de moedwillige executies en moordpartijen daartoe rekent, of er ook de door oorlogsgeweld, honger, uitputting en ziekte omgekomenen bij telt. Tijdens hun vlucht naar het westen en internering in arbeidskampen, in afwachting van uitwijzing, hebben velen het leven gelaten. Vast staat dat van de betrokkenen er in 1950 2,5 miljoen niet meer in leven waren, althans niet meer als levend geregistreerd stonden.

De regeringen van Tsjecho-Slowakije en Polen en de Sovjet-Unie, besloten in de eindfase van de Tweede Wereldoorlog tot het massaal uitwijzen van Duitsers in hun oorspronkelijke staatsgebieden en in de door hun van Duitsland te annexeren gebieden. (Dit ondanks dat velen er honderden jaren hadden gewoond). In het Engelse parlement was daarvoor instemming, al was nog niet (geheel) duidelijk welke gebieden van Duitsland onder die, met name Poolse, annexaties zouden vallen. De Verenigde Staten waren in dit opzicht het meest behoudend en wilden Neder-Silezië en het grootste deel van Pommeren niet door Polen laten annexeren. Alle vonden zij verdrijvingen noodzakelijk om te zorgen voor etnische en nationale homogeniteit en om territoriale aanspraken door Duitsland in de toekomst te voorkomen. De westgrens van het nieuwe Polen werd uiteindelijk de Oder en de Neisse

In Olomouc zagen we op verschillende plekken *Stolpersteine* ter herinnering aan de vermoorde Joden die bij geplaatste stenen woonden. Opnieuw hebben we genoten van deze mooie stad. Het was feestelijk in de stad want er wordt vanmiddag een halve marathon gelopen. Overal zijn parkeerverboden van kracht. Er staan vele kilometers dranghekken met spandoeken van de sponsors langs de route en de Tsjechische TV maakt er opnames van. Tussen al dit geroezemoes door hebben we uitgebreid de stad bekeken. Koffie gedronken op een terrasje op een markt waar de start zal zijn van de halve marathon.

Hier dachten we ook de beroemde Pestzuil van Olomouc te zien. De maat van deze zuil viel ons wat tegen. Dit bleek de andere zuil, de Mariazuil, dat is de eigenlijke Pestzuil van de stad. Deze zuil werd gebouwd ter nagedachtenis aan de slachtoffers van de pest. Hoewel deze zuil qua uiterlijk niet zo bijzonder is als de Drievuldigheidszuil, is het toch leuk om deze ook te bezoeken door zijn betekenis.

Toen we wegliepen naar een volgende plein stond daar voor ons de Pestzuil die wij zochten, daar zagen we de Zuil van de Heilige Drievuldigheid. Deze zuil staat ook op de UNESCO Werelderfgoedlijst. De zuil is 35 meter hoog en rijkelijk gedecoreerd en gebouwd tussen 1716 en 1754 ter viering van het Christendom.

Er is veel moois te zien in Olomouc. Het prachtige Stadhuis met daar aan gebouwd onder de toren van dit gebouw de Astronomische klok, geweldig mooi. Het Aartsbisschoppelijk paleis met daarvoor een gedeelte van de Universiteit, gewoon prachtig.

Ook kwamen we vaak achterstallig onderhoud aan de gebouwen en woningen tegen. Verder vinden we hier ook schreeuwerige hedendaagse gebouwen, te midden van prachtige Patriciërswohnungen. Lelijke reclame-uitingen aan de gevels en puien daar zullen we het maar niet over hebben. Met een zekere spijt gingen we de stad weer uit, we waren er nog graag wat langer gebleven maar de duur van onze parkeertijd zat er op. Enkele kilometers richting Šternberk staat rechts voor ons een prachtig klooster hoog op de heuvels. Het ziet er groot uit op zelfs twee kilometer afstand van ons op de grote weg. Al slingerend rijden we naar boven om er achter te moeten komen dat we alleen op afstand, met telelens, een foto van het Klooster Kopeček kunnen maken. Dit hebben we gedaan en zijn weer gaan rijden.

Aan het begin van de middag zijn we naar Litovel gereden. Een plaats die we op ons heenreis hier naar Šternberk zijn gepasseerd. Ze noemen de plaats het 'Venetië' van Tsjechië in de toeristische folders. Het is een leuke stad, meer ook niet. Het 'Venetië' in en van Litovel hebben we niet kunnen ontdekken. We zagen wel een paar waterlopen en enkele waterplassen bij het Gymnasium van Litovel, wat een mooie plek is.

Zaterdag 20 juni 2015 Šternberk

Zonnig/lichtbewolkt en een spatje regen. 11-16 gr.

Een van de fonteinen van Olomouc.

Een van de gebouwen van de Universiteit.

Zaterdag 20 juni 2015 Šternberk

Aartsbisschoppelijk paleis, rechts een Universiteitsgebouw.

Een gebouw in een straat in Olomouc.

Zaterdag 20 juni 2015 Šternberk

Plein bij de Maria Pestzuil.

Maria Pestzuil, tenten zijn de startplek van de halve marathon.

Zaterdag 20 juni 2015 Šternberk

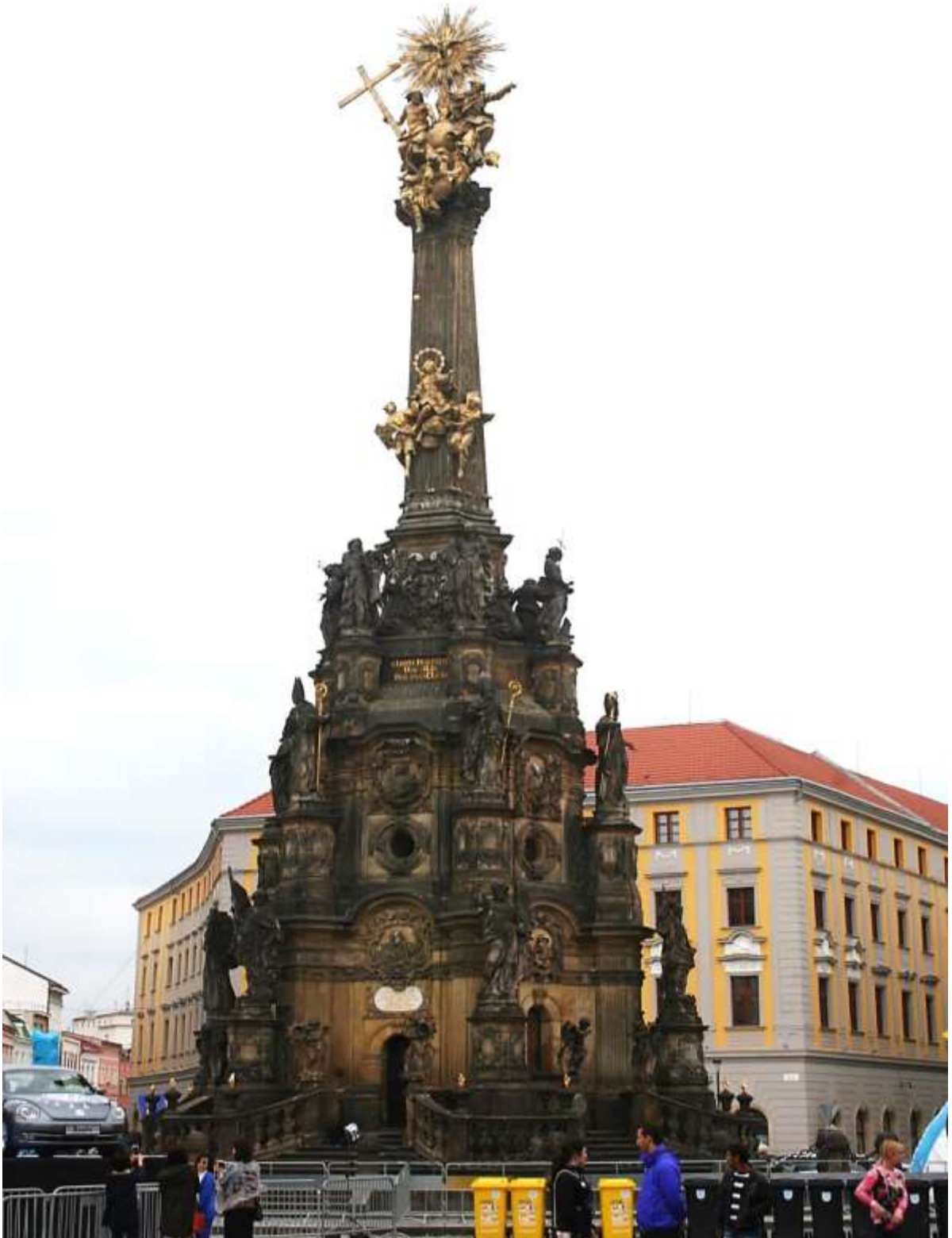

Fontein met verschillende dieren op het Stadhuisplein.

Stadhuys Olomouc.

Zaterdag 20 juni 2015 Šternberk

De Pestzuil van de Heilige Drievuldigheid. Deze Pestzuil staat ook op de UNESCO werelderfgoedlijst.

Zaterdag 20 juni 2015 Šternberk

Klooster van Hradisko, Kopeček.

Kerkje onderweg tussen Olomouc en Šternberk.

Zaterdag 20 juni 2015 Šternberk

Pestzuil op de markt in Litovel.

Gymnasium van Litovel.

Zondag 21 juni 2015 Šternberk – Martin. 167 km.

Vertrek: 8.45 – aankomst: 12.25. Bewolkt met buien, 11 – 16 gr. Camping: ATC Turiec € 63,60, gratis wifi. brandstof: 41 liter, € 52,09.

Vanmorgen zijn we, net als bijna altijd, kalm ons wezen klaar maken voor het vertrek. Alles verliep normaal, behalve dat Marga graag haar fiets wilde gebruiken om naar het toiletgebouw te gaan wat stukje van ons af stond. De fietsen moesten dus nog achter op gezet worden op het fietsenrek en we konden vertrekken.

Toen we goed en wel onderweg waren bedacht ik mij dat ik blindelings vertrouwde op ons navigatiesysteem omdat ik de kaart niet had bekeken waar we langs zouden moeten gaan. Dit hebben we gedaan, op een plek waar dat kon, na een kilometer rijden. Eerst moeten we richting Olomouc en dan daar voorbij in oostelijke richting verder rijden. Een navigatiesysteem is een geweldig hulpmiddel om de weg te vinden, maar het kan, in onze ogen, beslist een goede kaart niet vervangen. Samen vullen ze elkaar aan en zo gebruiken we ze ook, tot onze grote tevredenheid.

Wat ons onderweg nog niet was gebeurd was dat we achter een andere caravan reden. Voorop reed een camper en daar achter een caravan, allebei uit Nederland. Wij waren de hekkensluiter. Dit is bijzonder, er zijn dagen geweest dat we geen kampeervoertuig hebben gezien.

De rit op zich was geen probleem –bijna- altijd waren de wegen prima in orde. -Bijna- dus, daar waar de wegen minder waren, werden we zelfs een paar keer behoorlijk door elkaar geschut, ondanks onze aangepaste lage snelheid.

Tsjechië is een fijn land om daar door te reizen. Goede wegen, niet veel verkeer, rustig en gedisciplineerd rijgedrag. Vanmorgen toen we richting Slowakije reden veranderde het landschap geleidelijk aan. De heuvels werden hoger en de bossen donkerder. Door enorme dennenwouden reden we, heuvel op en heuvel af. Bijna altijd op ons dooie akkertje want er was bijna geen verkeer hier. We reden een berg op niet wetende waar en wanneer we bij de grens zouden aankomen. Ook een vraag was: Is Slowakije nu een Schengenland of niet, we dachten van wel, maar we wisten het niet zeker. Even voorbij het hoogste punt van deze berg was daar de grens met Slowakije en zagen we een verlaten grenskantoor. Slowakije is dus een Schengenland concludeerden wij. Iets verder op konden we in een kiosk een Tolvignet kopen € 14,- voor dertig dagen, voor de auto en caravan samen.

Een klein uur later kwamen we hier in Martin aan. De camping was snel gevonden en we werden allerhartelijkst ontvangen door een echtpaar die zowel goed Duits als Engels konden praten. We kregen direct van hen enkele praktische toeristische boeken te leen en een enkele vellen met Tip en Trips voor uitstapjes in de omgeving.

Deze middag hebben we gebruikt om uit te rusten het was een inspannende rit geweest vandaag, veel bochten en hoogte verschillen en natuurlijk op de meest ongelegen momenten een klein stukje slechtere weg. Dat maakt dat je meer ingespannen aan het autorijden bent. Dat je na zo'n dag wat meer vermoeder bent dan anders is normaal. Dat hebben dit we ook zo ervaren tijdens onze reis door o.a. Noorwegen 2009 en de Oekraïne in 2010. Van verder niets doen deze dag hebben we genoten. We waren er nu ook aan toe om na tien dagen vakantie een dagje rustig aan te doen.

Eigenlijk hebben we nu een erg geregeld leven ondanks dat we voor morgen nog geen plannen hebben. In de ochtenduren een stuk rijden, in de middag wat rusten, in de avond dit verhaal schrijven, wat lezen en puzzelen. Om vervolgens onze moede hoofden te ruste te leggen. De hoofdredacteur van de Roskam, de onafhankelijke weekblad voor Twente, schreef daar iets over. Hij noemde het: Ora et Labora (Bid en Werk). *Dit alles conform de prediking van de zesde-eeuwse St. Benedictus van Nursia, volgens de welke een etmaal acht uur heeft om te werken, acht uur om te rusten en acht uur om te bidden. Een mooi en overzichtelijk leven. Wie uitgeslapen is zal de Schepper aller Dingen aanroepen en de veestapel hoeden en of de akker bewerken. Ora et Labora.*

Wanneer ik onze dagindeling overzie van deze vakantietijd is het bij ons al bijna niet anders. De overeenkomst met het bovenstaande is toch wel dat we het dagelijkse ritme aan St. Benedictus aardig in ere houden tijdens deze vakantie.

Aan het eind van de middag hebben we nog even met onze kleinzoon Ruben via Skype contact gehad, even later verschenen ook zijn zusje en vader in beeld. Gezellig, even elkaar weer zien en met elkaar te kunnen praten. Best een goede techniek van Skype, beeld en geluid samen.

Zondag 21 juni 2015 Šternberk – Martin.

Campinghuisjes.

Rustiek kamperen in Martin.

Zondag 21 juni 2015 Sternberk – Martin.

Een oud gebouwtje is in gebruik als opslagplaats.

Uitzicht op de Lage Tatra, vanaf de Camping.

Maandag 22 juni 2015 Martin.

Vanmiddag wilden we naar Sväty Križ daar staat een zeer grote houten kerk was die verplaatst moest worden vanwege de komst van een stuwmeer. De kerk is oorspronkelijk gebouwd door een timmerman die niet kon lezen en schrijven. De Habsburger machthebbers in Wenen hadden ter bestrijding van de Protestanten wetten uitgevaardigd waarin o.a. stond dat wat wel en wat niet voor een kerkgebouw door de Protestanten gebruikt mocht worden, dit waren b.v. spijkers. De genoemde timmerman is er in geslaagd om een kerk neer te zetten die plaats biedt aan zesduizend personen, 43 meter lang is en een oppervlakte heeft van 1.150 m² zonder dat er één spijker was gebruikt. Dat wilden wij heel graag zien.

Op een wegenkaart konden we deze plaats niet vinden, ons navigatiesysteem des te beter en wat bleek dat Sväty Križ ligt hier 126 km vandaan. Wanneer we daarheen willen moeten we ook weer terug. Dat is te lang voor ons om in de auto te zitten.

Maar in onze Tip voor Trips staat ook: Kremnica. Deze stad was een van de belangrijkste mijnbouwsteden van de wereld tijdens de middeleeuwen en in moderne tijd vanwege de overvloedige goudertsafzettingen in de bergen Kremnica. Het eerste bewijs van de ondergrondse mijnbouwactiviteiten hier komt uit de negende eeuw. In de dertiende eeuw kregen de bewoners van dit gebied het zwaar te verduren door de invasie van de Mongolen. Na die moeilijke periode, hebben de Hongaarse koningen nieuwe kolonisten uit Duitsland uitgenodigd om zich te vestigen in de regio om zo het tekort aan arbeidskrachten in de mijnen weer op te vangen. Ze gingen werken in de mijnen en de stad helpen te herstellen.

De eerste schriftelijke verwijzing over de stad gaat terug tot 1328, toen Koning Karel I van Hongarije stadsrechten verleende aan Kremnica. De Munten van de stad werden al geslagen op het moment van de toekenning van koninklijke privileges. Beginnend in 1335 werd hier een munt geproduceerd, de gouden gulden en later de beroemde 'Kremnica dukaten', die werden gebruikt als internationaal betaalmiddel als gevolg van hun constant hoge zuiverheid van goud. Het was de belangrijkste munt, en later de enige, in het Koninkrijk van Hongarije, in Tsjecho-Slowakije en het tegenwoordig in Slowakije; de welvaart van de stad heeft geleid tot de bijnaam "Golden Kremnica". Goudwinning en munten productie in Kremnica verbeterde sterk in de 14e en 15e eeuw.

Kremnica was één ook van de belangrijkste centra van de protestantse Reformatie in het land, de stad behoorde tot de Protestantse "Liga van Zeven Mijnsteden". In de zestiende eeuw was de stad een belangrijk centrum van de productie van (meestal religieuze) medailles.

Tegelijkertijd moesten de mijnwerkers dieper en dieper graven om nieuwe plekken voor goudwinning aan te boren en de mijnbouw omstandigheden verslechterden omdat het ondergrondse water de schachten bereikte. De kosten van de mijnbouw werden hoger en de mijnbouw werden steeds minder rendabel. Het laatste goud werd in Kremnica gewonnen in 1970, op dat moment werden alle mijnen gesloten.

Dit stadje hebben we trachten te bewonderen op maandag! Op maandag zijn alle Musea dicht zo ook de mooie kerk boven op de heuvel. Toen we eenmaal boven waren, kwamen wij er achter dat ook deze kerk gesloten was.

In het park voor het Stadhuis staat een prachtige Pestzuil. Deze zuil hebben we echt staan te bewonderen. Ook bijzonder was een klein stukje verderop een bronzen borstbeeld van Koning Karel I van Anjou dat is de man die de munten van Kremnica wereldberoemd heeft gemaakt. Het slagen van deze munten begon op 17 november 1328.

We hebben het getroffen met het weer in Kremnica het zonnetje scheen en de temperatuur 20 gr! Terug op de camping was de temperatuur alleszins redelijk 18 gr. Wat niet zo redelijk was dat er bij mij minder leuke jeugdherinneringen boven kwamen. Marga die was erg druk geweest met de was, een was van twaalf dagen!! Hier op de camping staan drooglijnen. Toen ze begon met wassen scheen de zon volop! Toen ze klaar was met de was ophangen op de lijnen was het bewolkt. Toen we gingen lunchen begon het wat te regenen. Het gevolg was dat ik de opdracht kreeg om drooglijnen te spannen in de caravan.

We kwamen opgetogen terug van een interessant stuk geschiedenis die we gezien hebben in Kremnica en ik opende de caravan op zoek naar een blikje bier, en daar stootte ik met mijn hoofd tegen een natte handdoek. Er hing nog veel meer wasgoed. Het lijkt nu in onze caravan net als bij ons thuis in de jaren vijftig van de vorige eeuw. Ik riep om mijn moeder en hoorde haar praten, maar zag haar niet, ze was verborgen achter lakens en slopen, handdoeken en lange Jaeger onderbroeken van mijn Pa. Wil ik Marga nu zien dan moet ik eerst een natte handdoek aan de kant schuiven. Zij zegt dat het allemaal niet zo erg is. Erg hè.

Maandag 22 juni 2015, Martin.

Vestingmuur.

Buitenpoort.

Binnenpoort met valhek.

St. Katarina kerk met Pestzuil.

Koning Karel I van Anjou..

St. Katarinakerk.

Winkelstraat.

Dinsdag 23 juni 2015, Martin.

Vanmorgen regen in de loop van de middag opklaringen 11-16 gr.

We werden gewekt vanmorgen zoals we waren gaan slapen met getik van regen op de dak van onze caravan. Iets later bekeken we het weerbericht voor deze streek van Slowakije en zagen dat die veel regen voorspelde voor vandaag. Gelukkig is het weer beter geweest dan dat de weersverwachting aangaf. Verder naar het oosten was het weer niet al te best een gestage regen viel ons ten deel daar in de middag.

Gisteravond begon het te regenen, het begon voorzichtig en ging snel over in een stevige regen. Niet veel later hoorde getik van waterdruppels in caravan. Dat is niet best was gelijk mijn eerste gedachte. Het water liep over de deur en liep in de bovenste van de drie bakjes die in de deur zitten. Gestaa druppelde het naar beneden tot op de vloer. Onderzoek aan de buitenkant van de deur gaf aan dat het deurrubber niet meer goed aansloot. Deze rubber is verouderd en moet vervangen worden. Dat kan nu niet, we moesten iets bedenken. Het water moest weer naar buiten geleid worden. Alu-folie hebben we aan de bovenste bakje vast gemaakt met wasknijpers, vervolgens hebben we een stuk gelegd van bak twee naar drie en een stuk plastic hebben we vanaf bak drie onder de deur doorgelegd naar buiten. Vanmorgen was de caravan droog! Probleem voor deze vakantie opgelost.

Toen we hier aan kwamen kregen we een paar vellen papier met daarop getypt: Tip voor Trips. Gisteren hebben we daar gebruikt van gemaakt, vandaag wilden dat ook. We hadden uit gezocht een Openluchtmuseum hier niet ver uit de buurt. Om met dit weer rond te gaan wandelen in een Openlucht museum dat leek ons niets. Zo kwamen we op Vlkolinec, er staat bij in onze: Tip voor Trips: "Een bezoek is het zeker de moeite waard".

Door de regen en de mistachtige toestand kunnen we niet zeggen dat we een mooie reis naar Vlkolinec hebben gehad. We moesten over een doorgaande route rijden die behoorlijk druk was. Bovendien ging deze weg door dorpen en steden. In dorpen en steden is een maximum snelheid van 50 km p/u. Aan deze max. houden de Slowaken zich goed. Op het laatst waren er werkzaamheden waardoor we naar boven in de bergen moesten door een piepklein dorpje, met smalle weggetjes en over een super smal bruggetje rijden. Van dit bruggetje vroeg ik mij af of die onze auto wel kon dragen. Door het dorpje kwamen we op een zeer smalle weg, misschien beter gezegd een 'pad'. Om tegenliggers te kunnen laten passeren moest een paar keer op een geïmproviseerde passeerhaven parkeren. Het kon allemaal net, het had niet over. Zo kwamen we in de regen boven. Waar we een kaartje hebben gekocht en hebben daar een folder met een plattegrond erop gekregen.

Vlkolinec staat sinds 1993 op de Werelderfgoedlijst van de Unesco omdat het dorp onaangetast is door de moderne tijd. Het dorp bestaat uit veertig bewoonde historisch houten huizen. Het is een afgelegen dorp in de bergen. Wat we zagen waren woningen en schuren van gestapelde boomstammen waarvan de kieren opgevuld waren met o.a. leem. Ze hebben allemaal kleine ramen. De veel kleurigheid van het gehele dorp is erg aardig om te zien. Leuk was het kleine museum waar we konden kijken naar een huiskamer met een zeer smal tweepersoonsbed, een wieg, een tafel, stoelen, een gemetselde houtkachel. Verder zagen we in het tussengedeelte van het huis veel boerengereedschap. Achter in dit huis was de VVV gevestigd. In de schuur achter het huis zagen we gereedschap wat we allemaal konden herkennen van uit onze jeugd. Mooi was een mini-dorsmachine, hooguit anderhalve meter hoog. In de stal was ook een beeldengroep, van de aanbidding van Jezus door de Wijzen uit Oosten te zien.

Toen we hier verder liepen, in de regen, zeiden we tegen elkaar in de kamer stond een bed, er was geen bedstee anders dan kon dit huis zo in gebieden in Nederland geplaatst worden waar men wilde laten zien hoe arbeiders in de vorige eeuwen hebben geleefd. Het was een aardig dorpje om te zien compleet met houten kerk en torentje. Veel dakgoten zijn gemaakt van dunne boomstammetjes die voerden het water goed af zagen we. De overstekende daken waren vaak een goede droge plek om een foto te maken. Naarmate we er langer waren viel de regen steeds heviger naar beneden en we besloten om terug te gaan naar de auto. Dankzij onze goede regenkleiding hebben we toch wel veel gezien van dit bijzondere dorpje. Wij vinden het terecht dat dit dorp op de Unesco Werelderfgoedlijst staat.

Terug op de camping arriveerde een bus met middelbare schoolkinderen hier. Deze jongelui en hun begeleiders bevolken de huisjes die rondom ons staan. Bovendien is er een klein campertje aangekomen uit Frankrijk, druk is het hier zeker niet. Hier in Slowakije kun je rustig vakantie vieren. Het is gelukkig niet plat gewalst door de moderne toerisme industrie.

Dinsdag 23 juni 2015, Martin.

Vlkolinec, toegangsweg.

Zijstraat.

Hoofdstraat, het groene gebouw is de kerk.

Dinsdag 23 juni 2015, Martin.

Huiskamer in het museum.

Beeldengroep aanbedding van de Wijzen uit Oosten.

Dinsdag 23 juni 2015, Martin.

Een van de vele houten beelden in het dorp,

Vlkolinec ten voeten uit,

Woensdag 24 juni 2015, Martin.*Licht bewolkt 11 – 18 gr.*

Gisteravond we lagen net in bed toen Marga verschrikt overeind kwam en sprak de bijna memorabele woorden uit: “Mijn kussen is nat aan de bovenkant!”. Buiten was het droog, dus haar hoofdkussen kon niet natter worden. Gelukkig was het alleen de bovenkant van haar kussen. We konden rustig gaan slapen. Vanmorgen bleek er meer aan de hand, zelfs de bankkussen was nat! Ik heb lang gezocht waar deze lekkage vandaan kwam en ik heb geen spoor van een lek kunnen vinden. Wel heb ik aan de bovenkant van het raam een stuk Duck tape geplakt en hoop daarmee het probleem voorlopig uit de wereld te hebben geholpen.

De morgen vloog om met ons werk om alles weer droog te krijgen en het speuren naar de beide lekken. We moesten nog boodschappen doen enz. Vanmiddag zijn we op pad gegaan naar –ergens- naartoe. Wij hebben een plaats ingegeven in ons navigatiesysteem die lag in de richting die we wilden bezoeken, de Lage Tatra. We waren Martin nog maar amper uit of we zijn rechts af geslagen door verschillende kleine dorpjes. Landschappelijk geweldig mooi om te zien de Lage Tatra. Kleine dorpen, kleine huizen, kerken en scholen. Maar ook hele grote boerderijen, vaak niet mooi, maar met erg rommelige erven.

Na weer eens rechts af te zijn geslagen, reden we richting Snowland, op het richtingsbord stond een symbool van een skilift. Inderdaad vonden we een Skilift vlakbij een groot nieuw hotel. Blijkbaar moet dit een nieuw skigebied worden, want er wordt nog veel bij gebouwd. We blijven de weg volgen, die steeds een beetje smaller wordt. We rijden door heerlijk ruikende loofbossen die op zeer steile hellingen staan. Rechts van ons kabbelt een riviertje omringd door een prachtig flora. Wanneer we enige kilometers het bos in zijn gereden zien we geel bord staan die verwijst naar, wat wij er van maken, een Partizanen onderkomen uit de tweede wereldoorlog. We volgen de pijlen van het bord en moeten dan rijden over een weg die meer weg heeft van een karrespoor. Na ongeveer twee kilometer stuiten we op een slagboom die gesloten is en beveiligd is met een code slot. Jammer maar wij kunnen er niet door.

Op het bord staat de naam van Generaal M.R. Štefánika. We weten inmiddels dat het vliegveld van Bratislava ook die naam draagt. Dus zal het wel een heel erg belangrijk man moeten zijn geweest voor de Slowaken, anders noem je belangrijkste vliegveld niet naar hem. Toen we weer terug waren in de bewoonde wereld wilden we naar het Slowaaks Openluchtmuseum in Martin. Het enige adres dat we hebben is: Jahodnicke Háje. Dit adres hebben we ingevoerd in ons navigatiesysteem en zijn op pad gegaan. We kwamen terecht op een grote parkeerplaats bij een kinderspeelplaats waar kinderen heerlijk konden klimmen in moderne touwladders en lopen over kabelpaden tussen de bomen in.

We hebben daar nog even rond gewandeld en zijn in de auto gestapt terug naar de camping. We vroegen de eigenaar waar we een goed Bierglas zouden kunnen kopen. Zijn vrouw die kwam even later een prachtig stevig Bierglas brengen, voor niets! Toen we vanmorgen van alles en nog wat droog moesten hebben bracht de eigenaar een zware ventilatiekachel voor in de caravan. Het was even later net zo warm in de onze caravan als in een sauna.

Vanmiddag las Marga mij allerlei Poolse en Slowaakse namen van plaatsen voor, die we de komende week eventueel nog zullen passeren. Het monotone geluid van deze opsomming klonk volgens mij net alsof een priester in een Orthodoxe kerk zijn gebeden oplas.

We hebben aan het eind van de middag nog een toost uitgebracht op ons aangenaam verblijf hier op deze rustieke camping op de helling van een berg in de Lage Tatra. De Lage Tatra is gelegen ten zuiden van de rivier de Váh, en is lager dan de Hoge Tatra, maar wel uitgestrekter. De Lage Tatra is ook groener dan zijn hogere broer en staat bekend als misschien wel het mooiste natuurgebied van Centraal-Europa. Het is het belangrijkste recreatiegebied van de Slowaken zelf. Het hoogste punt is de Ďumbier (2043 m). Het gebergte ligt grofweg tussen twee belangrijke Slowaakse steden, Poprad ten noordoosten en het historische Banská Bystrica ten zuidwesten.

Woensdag 24 juni 2015, Martin.

De omgeving van de camping.

Volkstuinen achter de camping.

Camping: ATC Turiec, Martin.

Woensdag 24 juni 2015 Martin.

Gezicht op Lage Tatra, noordkant.

Gezicht op Martin en de Hoge Tatra.

Het bord in het bos, over de Partizanen.

Donderdag 25 juni 2015. Martin-Krakau. 175 km.

Vertrek: 08.20, aankomst: 11.55. bewolkt 11-16 Gr. Camping Korona in Gaj, vier nachten € 74,-. Wifi gratis.

Brandstof: 47 liter, € 62,52.

Vanmorgen bij het afscheid nemen van de campingeigenaar hebben we hem bedankt voor het aangenaam verblijf op zijn camping en nogmaals hebben we hem bedankt voor de prachtig bierpul die ik van hem kregen. Hij noemde ons: Star-Guest, want wij stonden recht voor de ingang van de camping. Wanneer er, volgens hem, andere gasten langs kwamen konden ze zien dat er meer gasten waren, en dat was goed voor de camping. Hij nodigde ons uit om nog eens terug te keren naar zijn camping.

Onze reis voor vandaag loopt dwars door de het Hoge Tatra-gebergte in het noorden van Slowakije op weg naar Krakau in Polen. De Hoge Tatra is het enige alpiene gebergte in Slowakije. Het is één van de vele massieven die samen de Karpaten vormen. Het granieten gebergte is het hoogste van het land en strekt zich uit in het Pools-Slowaakse grensgebied. De Hoge Tatra bestaat uit een groot aantal bergruggen die min of meer evenwijdig lopen en door diepe dalen van elkaar gescheiden zijn.

Het Slowaakse deel van de Hoge Tatra is het hoogst. Van alle bergkammen en toppen in het gebied zijn er vijfentwintig die hoger zijn dan 2500 meter. Met zijn 2655 meter is de Gerlachovský štít de hoogste, gevolgd, door de Lomnický štít met 2632 meter. Beide toppen liggen ongeveer in het midden van het gebergte en zijn van grote afstand te zien.

Het gebied telt zo'n vijftienhonderd verschillende plantensoorten. Het meest voorkomend zijn naaldbomen, waarvan helaas een groot deel is aangetast door de milieuvervuiling. Dit is vooral bij het plaatsje Strbské Pleso te zien. De boomgrens ligt hier op zo'n 1800 meter hoogte.

De dierenwereld in de Hoge Tatra telt soorten, waarvan sommige in Nederland al sinds mensenheugenis niet meer in het wild voorkomen. Lynxen, wilde katten, vossen, otters, wilde zwijnen, moeflons, herten en marmotten leven er naast steenarenden en gemzen. In de meest afgelegen gebieden komen zelfs wolven en beren voor. Overal zijn er vlinders te zien en er zijn maar liefst tweeduizend insectensoorten geteld!

Karakteristiek voor de Hoge Tatra zijn de bergmeren, die door de Slowaken worden aangeduid met het woord 'pleso.' Door de inval van het zonlicht kunnen de mooiste kleureffecten ontstaan. De grootste en diepste in het Slowaakse deel van het gebergte is de *Velké Hincovo pleso*, die een oppervlakte van ruim twintig hectare heeft en een diepte van drieënvijftig meter. Het meer is gesitueerd in het hoogste deel van de vallei *Mengusovská dolina* (ten noorden van de plaats Strbské pleso die zelf naar een meer is vernoemd) op een hoogte van 1946 meter. Samen met de *Belianské Tatry* (in het oosten) en de *Západné Tatry* in het westen vormt de Hoge Tatra het grootste natuureservaat van Tsjechië en Slowakije.

Door deze prachtige bergen trekken we steeds verder, met over het algemeen uitstekende wegen. Juist toen we op een stukje spiksplinternieuwe weg kwamen zagen links van ons een bijzonder indrukwekkend kasteel, de Burcht Orava. We wilden erg graag stoppen om dit kasteel beter te bekijken, helaas was er hier geen gelegenheid voor. We moesten doorrijden, stoppen op een snelweg is veel te gevaarlijk.

Via Internet vonden we het volgende: *Op een rotsachtige klip bij het dorpje Oravsky Podzámok staat het kasteel Orava (Oravsky Hrad) hoog boven de gelijknamige rivier. Volgens de Tsjechische schrijver Karel Capek is het slot Orava een van de mooiste burchten: het steekt als één vinger loodrecht uit boven de vlaktes, op een overhangende kalkrots. Het bouwwerk neemt drie terrassen van de rots in beslag en vormt daardoor drie verschillende verdedigingssystemen, die door bastions en borstweringen met elkaar verbonden zijn. De hoogste en middelste delen zijn het oudst (1270). In die tijd werd een fort met een grote defensietoren neergezet. In de zestiende eeuw werd het bouwwerk gerenoveerd, uitgebreid en vanwege het dreigende Turkse gevaar versterkt. In 1800 werd het kasteel door een brand verwoest. Alleen de muren bleven staan. Bij de restauratie werd eerst geen aandacht aan de esthetische kant van de zaak besteed, maar vanaf 1895 werden kosten noch moeite gespaard om het gebouw een romantisch uiterlijk te geven. De bouwwerkzaamheden werden echter door de Eerste Wereldoorlog stilgelegd. Pas in 1953 werden de werkzaamheden hervat. Het kasteel was lange tijd in het bezit van de Slowaakse adellijke familie Thurzo. Zij hadden een zeer lucratieve handel in koper. Bovendien liep er een belangrijke handelsroute tussen Slowakije, Polen en Duitsland langs Orava.*

Een van de Thurzo's, František, liet zijn oog op het kasteel vallen. Elke keer dat hij er langs kwam raakte hij er sterker van gecharmeerd. Hij besloot het te kopen na een ruzie met de kasteelvrouw van Hricov. Hij sloot haar op in de kelder van haar eigen kasteel, waar ze niet lang daarna stierf. Hij had spijt van zijn daad en kon in zijn eigen kasteel in Bytca geen rust meer vinden. Vandaar dat hij verhuisde naar Orava. Maar dat hielp niets. Hij hield nachtmerries over het lot van de ongelukkige vrouw.

Donderdag 25 juni 2015. Martin-Krakau. 175 km.

Burcht Orava.

Het dorpje Podbiel, lijkt wel een openluchtmuseum te zijn.

Donderdag 25 juni 2015. Martin-Krakau. 175 km.

Oostenrijkse evenwichtskunstenaars tegenover ons op de camping.

Vrijdag 26 juni 2015. Krakau.

Lichtbewolkt 13 – 23 gr.

Vanmorgen na de koffie zijn we richting de binnenstad van Krakau gereden met de fietsen achter op de auto. Het was een vrij eenvoudig rit door een stad van driekwart miljoen inwoners. Natuurlijk was het om tien uur druk op de weg, wanneer je rustig je baan houdt rij je bijna als vanzelf naar de stad. Ik had in ons Navigatiesysteem ingetikt een straat waar een parkeergarage was. Toen we de Koninklijke Burcht Wamel zagen aan de andere kant van de rivier, vlak voor we een brug op reden over de Wisla, een parkeergarage. Hier was plek zat en we zijn op onze fiets de parkeergarage uitgereden. Op weg naar één van de allermooiste binnensteden van Europa.

Vijf jaar geleden waren we hier ook, het water in de rivier stond toen vele meters hoger dan nu. Toen was er slechts enkele centimeters ruimte tussen het water en de onderkant van de brug die we nu zagen. In die dagen verdronken er ongeveer 20 mensen in het kolkende water. Op de camping waar we toen stonden zijn verscheidene caravans en auto's met vierwiel aangedreven auto's los getrokken uit de modder. Voor ons was toen het meest beangstigende moment dat we langs een dijk moesten van de Wisla die laag en smal was en scheuren begon te vertonen. We waren toen erg blij dat we op een hoger gelegen weggedeelte aankwamen. Vandaag was het weer totaal anders dan vijf jaar geleden, de zon schijnt en het is drieëntwintig graden, ideaal vakantieweer. We zijn begonnen om naar de rivier te kijken en hebben daar de bovenstaande herinnering opgehaald. Hierna zijn we gaan fietsen. In Krakau kun je prima fietsen in de oude stad. Het enige nadeel vandaag was dat het er druk was. Er liepen heel veel jongelui in hun deftigste kleding rond allemaal zwart met wit.

Waarschijnlijk had dit te maken met de laatste schooldag van het afgelopen leerjaar. Zonder problemen hebben we de stad verkend, van oost naar west en van noord naar zuid. Vooral het grote plein met de meer dan prachtige Lakenhal en natuurlijk de schitterende Mariakerk hebben we bekeken, vanaf een bankje op het plein. Even later hebben we winkeltjes bekeken in de Lakenhal met de mooie verlichting aan het plafond.

Sukiennice is de naam van de Lakenhal van Krakau die zich bevindt op het centrale plein Rynek Główny. In de hoogtijdagen (15e eeuw) was het een centrum voor internationale handel. Er werden specerijen, zijde, leer en was, uit het Midden- Oosten verkocht. Ook werden er exportproducten zoals textiel, lood en zout uit de Wieliczka-zoutmijn verkocht. Tegenwoordig worden er in en rond de Lakenhal vooral souvenirs, sieraden en ambachtelijke producten aangeboden aan toeristen. Op de verdieping van de Lakenhal is een museum gevestigd.

Vervolgens zaten we weer op een bankje mensen te kijken. Er was hier een bruidspaar dat hier een fotoreportage liet maken op verschillende plekken op het plein. De werkelijk schitterende Mariakerk hebben we van binnen bekeken en ons verwonderd over het meer dan schitterende interieur. Jammer genoeg, mochten we er niet rondlopen want er was een gebedsdienst aan de gang.

Iets buiten het centrum hebben we op een pleintje heerlijk geluncht op zijn Pools. Zeer goed verzorgd was deze lunch en inclusief drinken, voor ons beide, was dit voor een bedrag van Plz. 47, - (voor nog geen twaalf Euro). Intussen tijd klonk vanaf de toren trompetmuziek, dat even plotseling eindigde als dat het begon. Wat we hoorden was de: "Hejnał". Het is een afgebroken melodie die elk uur door een trompetspeler vanaf de hoogste toren van de Mariakerk in Krakau in Polen gespeeld wordt. Bovendien laat het eerste programma van de Poolse radio om 12 uur middernacht die melodie ook horen.

Het verhaal gaat dat in 1241 een torenwachter vanaf de noordelijke toren van de kerk de Tataren zag komen. Hij wilde zijn stadsgenoten waarschuwen en speelde op zijn trompet. Zijn trompetspel werd plotseling afgebroken omdat hij geraakt werd door een pijl. De stadspoorten konden nog op tijd afgesloten worden waardoor de stad beschermd werd voor de vijanden. Ter herinnering aan deze gebeurtenis wordt nog altijd de afgebroken melodie elk uur gespeeld. Na een uurtje zijn we de stad verder gaan verkennen op onze fiets.

Na de lunch zijn we begonnen aan een rondrit die wat verder van het centrum af is. Eerst door een park aan de westelijke kant van de stad. We kwamen uiteindelijk, na een behoorlijk rit door de stad, uit bij de heuvel waar de Koninklijke Burcht Wawel opstaat. We zijn naar boven gefietst de Koninklijke heuvel op en hebben vanaf die hoogte over de rivier en de stad gekeken. Voor het eerst in deze vakantie hebben we hier de schaduw opgezocht van de bomen. Hier konden we de ingang zien van de parkeergarage waar onze auto stond. Tegen het eind van de middag hebben die weer we opgezocht.

Onderweg naar de camping hebben we boodschappen gedaan in een Hypermarkt, met een enorm assortiment. Dit heet vooruitgang deze Hypermarkten maar wij winkelen liever in de wat kleinere zaken, dat vinden wij. Op de camping was er de rust van onze stoelen voor de caravan onder onze eigen luifel en daar hebben we zitten te genieten van een glaasje en een hapje.

Vrijdag 26 juni 2015, Krakau.

De rivier Wavel.

De Koninklijke Burcht Wavel, van waaruit de Hertogen en Koningen vroeger het land bestuurden.

Vrijdag 26 juni 2015, Krakau.

De Lakenhal.

Raadhuistoren met de Lakenhal.

Vrijdag 26 juni 2015, Krakau.

De beroemde de gotische Kerk van de Hemelvaart van de Heilige Maagd Maria.

Interieur: Maria-Hemelvaartkerk, Krakau.

Vrijdag 26 juni 2015, Krakau.

Schilderijenverkoop, bij de stadsmuur.

Eén van de voormalig poorten van Krakau, Barbacan, nu is er een museum in gevestigd.

Zaterdag 27 juni 2015, Krakau.

Vandaag kwamen we op onze fietszwerftocht door Krakau in gebieden van de stad die net iets verder van het centrum lagen. In deze straten staan ongeveer dezelfde type Herenhuizen als in het centrum. In het algemeen denken wij te kunnen stellen dat het er allemaal wat somberder uitziet. Het zit in ieder geval minder fraai in de verf. Ook zagen we granieten stenen liggen in een park, die lagen daar om aan te geven dat daar eens de oude stadsmuur had gestaan. In die buurt staan gebouwen van de Universiteit van Krakau.

Een aantal straten verder kwamen we bij een kerk en aan de overkant hing een grote foto van Paus Johannes Paulus achter de ramen van een gebouw. Marga heeft nog even voorzichtig gekeken in de kerk maar mocht er niet in omdat er een Dienst aan de gang was. Ik was gaan kijken bij het gebouw met de foto van de Paus. Dit bleek het Centrum Paus Johannes Paulus II te zijn. We zagen vanaf de straat dat er een mooie tuin was op de binnenplaats en zijn daar door het openstaande hek naar toe gereden. Hier stond ook een beeldje van de Paus. We waren er nog maar net of er kwam een Geestelijk naar ons toe en vroeg uit welk land wij kwamen. We vertelden hem dat en zei: "Wacht U even een moment, ik heb een presentje voor jullie". We kregen van hem een folder over Paus Johannes Paulus en een foto van de huidige Paus Fransiscus en iets wat erg lijkt op een Bidprentje. We hebben de Geestelijke hartelijk bedankt voor dit presentje.

Nu is er veel te schrijven over Krakau. Wat op ons vandaag zeer veel indruk heeft gemaakt is de gedenksteen in de oude Joodse wijk voor de omgekomen 65.000 Joodse medemensen door de gruwelen van de Nazi's. Het is een eenvoudig grote kei met een bronzen plaquette met de tekst in het Hebreeuws en o.a. in het Engels. We hebben daar een poosje gestaan en hebben deze plaats op ons laten inwerken. Het is toch werkelijk met geen pen te beschrijven wat voor ellende deze mensen hebben moeten meemaken, door toedoen van andere mensen! We zijn we ook naar de Synagoge geweest die tegenover het gedenkteken staat op het Plac Nowy. Daar was het ontzettend druk met de toeristen. Ooit was Kazimierz een aparte stad. Tot de 20e eeuw was Kazimierz veilig terrein voor de Joden uit heel Europa. Om die reden was het ook een belangrijk centrum voor de Diaspora. Tijdens WO II is de wijk grotendeels uitgeroeid.

Onder andere om die reden is de film Schindler's List deels in deze wijk opgenomen. Vandaag merk je aan alles dat het een Joodse wijk is geweest. Je ziet het aan de Synagoge, de gebouwen, de markt en gelukkig ook weer de Joodse mensen. Steeds meer koffiehuizen, cafés en restaurants openen hun deuren in deze bijzondere wijk. In veel opzichten lijkt de wijk nu op beroemde wijken als London's Soho, Paris' Quartier Latin, en New York's Village.

We kwamen een beeld tegen waarvan we in eerste instantie niet goed wisten op vrijdag wat het betekende. Op zaterdag zagen we ouders hun kinderen fotografeerden bij dit beeld. Op internet kwamen we de volgende legende tegen: *Smok Wawelski, beter bekend als De Wawel Draak het is de bekendste draak uit*

Poolse volksverhalen. De draak zou in een grot onder de heuvel van Wawel liggen, op de oevers van de rivier de Wisla, hoewel sommige legenden zeggen dat hij in de Wawelse bergen zou huizen. Wawel ligt in Krakau in Polen, wat vroeger de hoofdstad was. In sommige verhalen leefde de draak lang voordat de stad opgericht werd, toen het gebied alleen door boeren werd bewoond.

Het verhaal gaat dat de draak iedere dag door de bewoners van Wawel gevoerd zou moeten worden. Koning Krak, die toen op de troon zat, loofde zijn dochter, de prinses, uit aan degene die de draak zou kunnen verslaan.

Niemand durfde de uitdaging aan, behalve de schoenmaker Skuba. Hij vulde een dood schaap met zwavel en naaide hem weer dicht. Dit voerde hij aan de draak. Door het contact tussen vonken in de mond van de draak en het zwavel in het schaap vloog de draak in brand. De draak raakte zodanig verbrand dat hij de halve rivier de Wisla leegdrank, waardoor hij opzwol en uiteen spatte. Niemand heeft daarna nog een draak waargenomen in Polen.

De grot waar de draak geleefd zou hebben, de Smocza Jama, is nog steeds te bezoeken via een ingang op de Wawelheuvel. Bij de uitgang staat een bronzen beeld, vervaardigd door Bronisław Chromy, als herinnering aan de draak. Het beeld spuwt regelmatig vuur, waardoor het interessant is voor kinderen.

Zaterdag 27 juni 2015, Krakau.

Het beeld: Eros Bendato , gemaakt in Brazilië in 1999 door: Igor Mitoraj.

De 11e-eeuwse St. Wojciechkerkje.

Zaterdag 27 juni 2015 Krakau.

Het centrum voor Paus Johannes Paulus de II, rechts de kerk die Marga bekeek.

De tuinen op het binnenplein.

Standbeeldje van Paus Johannes Paulus II.

Koets met paarden voor het centrum voor Paus Johannes Paulus II.

Zaterdag 27 juni 2015, Krakau.

Collegium Novum.

Een straat in het oosten van het centrum.

Zaterdag 27 juni 2015, Krakau.

Een van de vele straatmuzikanten. Hij speelde, Yesterday, van de Beatles.

Traditionele eetkrampje op een markt.

Zaterdag 27 juni 2015, Krakau.

De boekwinkel annex café in de Joodse wijk, Kazimierz.

Herdenkingsplek voor de 65.000 vermoorde Joden door de Nazi's.

Zaterdag 27 juni 2015, Krakau.

Joodse Synagoge in de wijk Kazimeirz.

Een markt en straat in oostelijke gedeelte van Kazimierz.

Zondag 28 juni 2015, Krakau.

Zwaar bewolkt zo nu en dan regen, 19 gr.

Vandaag is het nou net geen dag om naar de stad te gaan, met de regelmaat van de klok valt er een buitje. We zijn wel met de auto naar de stad geweest om een camping op te zoeken waar we tien jaar geleden stonden met onze caravan. Die omgeving in een noordelijke buitenwijk van de stad kennen we en daar kunnen we misschien zien in hoeverre de arbeiders hebben geprofiteerd van de vooruitgang hier in Polen. Toen stonden er armetierige flats en was het een zeer armoedige omgeving. Nu zijn er oude flats gesloopt en andere flats zijn behoorlijk opgeknapt. Het ziet er allemaal veel frisser uit, het lijkt een stuk betere leefomgeving te zijn geworden voor de mensen.

De wegen daaraan kun je altijd nog zien dat je in Oost-Europa bent. Vaak zijn de wegen erg goed, maar soms zijn ze erg slecht. Vandaag stonden de sporen in de weg vol met water. Wanneer een auto je inhaalde op een dergelijke plek dan kreeg je een straal water tegen de auto aan alsof het uit een hogedrukspuit kwam. Vanwege de regen heb ik op Internet de geschiedenis van Krakau in notendop op gezocht.

Archeologische opgravingen wijzen uit dat de heuvel Wawel al in de Oude Steentijd werd bewoond. De eerste geschreven vermelding van de stad dateert uit 965, toen de Joodse koopman Abraham ben Jacob schreef over de rijke, versterkte stad Krakwa, die gelegen was op het kruispunt van handelsroutes en omgeven werd door bossen. In het jaar 1000 werd de stad de zetel van een bisschop. Nadat de legendarische stamleider Piast er in de loop van de tiende eeuw in was geslaagd een reeks naburige stammen tot één geheel te smeden, ontstond de staat Polska, de voorloper van het huidige Polen. Een eeuw later werd Krakau de hoofdstad.

In de elfde eeuw werden het Wawel Kasteel en diverse kerken gebouwd, en maakte Krakau een behoorlijke groei door. In 1241 werd hij bij een aanval van de Tataren voor een groot deel verwoest, maar vervolgens weer opgebouwd. Er werd een centraal marktplein aangelegd, dat Krakau's status van marktstad bevestigde. Een andere gebeurtenis die van groot belang was voor de ontwikkeling van de stad, vond plaats in 1364. Toen stichtte koning Kazimierz Wielki de Krakau Academie, die zou uitgroeien tot de tweede universiteit van Europa, na die van Praag. In de vijftiende en zestiende eeuw maakte de stad een grote bloeiperiode door en werd hij lid van de Hanze, het middeleeuwse internationale samenwerkingsverband van steden en handelaren. Hierdoor kreeg Krakau een grote aantrekkingskracht op vaklieden, kunstenaars en geleerden. Tot de laatsten behoorde onder meer de befaamde astronoom Copernicus. In 1596 werd de Poolse hoofdstad verplaatst van Krakau naar Warschau. Het was een eerste signaal dat de bloeiperiode van Krakau ten einde liep. De Zweedse invasies, die in 1655 begonnen, versnelden dat proces en toen Polen vervolgens tussen 1772 en 1795 in drie stappen door Rusland, Oostenrijk en Pruisen werd opgedeeld, kwam Krakau in Oostenrijk te liggen.

Ondanks deze Oostenrijkse overheersing, kende Krakau een redelijke culturele en politieke vrijheid en tegen het eind van de negentiende eeuw had het zich ontwikkeld tot het hart van de Poolse cultuur de spirituele hoofdstad van een land dat op de kaart niet langer bestond. De Eerste Wereldoorlog betekende de grote ommekeer voor Polen, dat in 1918 door maarschalk Josef Pilsudski wederom tot autonome staat werd uitgeroepen.

Bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog telde Krakau 260 duizend inwoners, waarvan 65 duizend Joods waren. Bijna allen kwamen om in de gaskamers van de nazi's, die niet ver buiten de stad hun beruchtste vernietigingskamp, Auschwitz-Birkenau, bouwden. Volgens officiële schattingen wonen er nu nog ongeveer 200 Joden in Krakau. De stad zelf ontsnapte aan het oorlogsgeweld en kan daardoor tot de dag van vandaag bogen op een fraaie en authentieke binnenstad, die dan ook in 1978 werd opgenomen op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO. Na de val van het communisme, kwam er in hoog tempo een grote bezoekersstroom op gang en werd Krakau Polens populairste toeristenbestemming.

Vrijdagavond hadden we geen Internet hierop de camping. In de loop van de avond herstelde deze situatie zich niet. Tegen tien uur ben ik naar de bar gelopen hoorde ik van iemand van de camping, die een beetje Engels sprak, dat er probleem was met hun Internet. Het was warmer geworden en nu werkt het niet zo goed! In het begin van de jaren tachtig stonden we op een camping in Frontignan, aan de Middellandse zee, daar kwamen we tegen een gezin uit Deventer. De man vertelde ons dat zij een jaar eerder naar de Hoge Tatra waren geweest. Het was daar prachtig volgens hem, maar je kwam er wel voor bijzondere problemen te staan zoals: Toen ze benzine wilden tanken, konden zij geen benzine krijgen. Omdat er *misschien* wel onweer in de lucht zat. Met een paar stellen uit Nederland bespraken we het probleem van Internet hier op de camping. Onze conclusie was, deze twee verhalen passen aardig bij elkaar.

Zondag 28 juni 2015, Krakau.

Camping Korona, achter een Deense camperclub.

Het toiletgebouw.

Het kantoor annex de campingbar/restaurant.

Maandag 29 juni 2015. Krakau - Zakopane. 91 km.

Vertrek: 09.00, aankomst: 10.50. zwaar bewolkt/regenbuitjes 11 – 15 gr. Camping: Ustup, Zakopane, geen Wifi, bij het tankstation op vijftig meter afstand.

Gistermiddag ontdekte ik bij toeval dat er langs de kachelafvoer in de kledingkast water lekte. Provisoirisch heb ik een stuk plastic met wasknijpers een stuk plastic vastgemaakt. En? Het water probleem is voorlopig over. Hier op de camping Ustup heb ik een ladder gevraagd aan de vriendelijke eigenaar en ik heb rondom de schoorsteenpijp Duck tape geplakt. Dit heb ik onmiddellijk gedaan nadat de caravan op de plek stond. Dit moest wel want de wolken boven de bergen zagen bijna paars van de naderende regen.

De reis hiernaar toe is geweldig verlopen. We hebben onderweg regelmatig kunnen genieten van houten huizen die zo apart zijn. Soms waren ze voorzien van houtsnijwerk, echt heel mooi. Mooie wegen, wel wat druk zo nu en dan maar het was goed te doen. Opnieuw was het jammer dat we geen mooi uitzicht hadden onderweg het was nogal wat nevelig. Deze camping vinden was minder dan een fluitje van een cent. Tien kilometer zuidelijk van Krakau de weg opdraaien en gewoon de weg blijven volgen tot hier ongeveer honderd meter terug, daar rechts en even later links en daar ligt de camping. Deze camping hebben we gisteren uitgezocht op Internet. Op een recensie schreef een mevrouw; *dat het toiletgebouw haar te vaak werd schoongemaakt*. Nu wij vinden het prettig een schoon toilet en douche te hebben. Nu we hier zijn kunnen we niet anders zeggen dat het ook echt schoon is en niet alleen het toiletgebouwtje maar ook het terrein en de manier zo als onze afval hier scheiden, dat bevalt ons zeer goed.

Deze camping ligt een viertal kilometers noordelijk van Zakopane, een toeristenoord. Een toeristenoord die thuis hoort in het rijtje Volendam en Valkenburg. In Zakopane gaat het om bergen en dus om wintersport. Ook op een dag als vandaag ziet het hier in het centrum zwart van de mensen. Het is daar moeilijk om een parkeerplaats te vinden voor de auto.

Hier in Zakopana is de beroemdste straat van Polen, de Krupókistraat. Deze hoofdstraat Krupóki is de winkelstraat naast winkels vind je er een behoorlijk aantal cafés. Hier zijn veel traditionele houten huizen te zien, gebouwd volgens specifieke Zakopane stijl.

Tijdens onze eerste rit door Zakopane hebben we ook vanaf de weg twee andere campings bekeken. Het ogen typische Oost-Europese campings nogal rommelig. Op het eerste oog zijn dit geen campings waar wij graag willen staan.

Wanneer we hier vanaf de camping doorrijden komen we in een straat die Harenda heet. Langs deze straat zijn veel van de typische traditionele huizen gebouwd die zo kenmerkend zijn voor Zakopane en omgeving. Naast de huizen in hout staan er ook huizen gebouwd in steen die vaak volgens dezelfde uitgangspunten qua vormgeving zijn gebouwd. De stenen huizen zien er beslist niet slecht uit, toch komen ze niet zo origineel over dan de houten huizen bij ons.

Het afwassen op deze camping dat gaat hier echt heel speciaal. Marga kwam aanlopen met haar afwas. De campingbaas ziet dat en haalt een roze afwasbakje met warm water uit zijn huis en doet er wat afwasmiddel in van ons en doet de afwas voor Marga. Marga moet van hem alles met koud water naspoelen en afdrogen. Toen alles klaar was heeft hij netjes alles weer terug gebracht naar onze caravan. Het afwaswater gooi je hier niet door het fonteintje, waar je afwast, maar dat moet in een put ongeveer vijf meter achter je. Een echte afwas gelegenheid vindt je op deze camping niet. We kunnen hier niet beschikken over Wifi. Internet is te duur voor deze kleine camping, vertelde de eigenaar mij. Maar je kunt heel goed Internetten bij het tankstation hier ruim vijftig meter vandaan. Dat gaat goed, alleen je moet van te voren weten wat je wilt doen op Internet. Zo moet je ook goed weten wie je wilt e-mailen enz. Dat ervaren wij als een best lastige kwestie, normaal pak je de Laptop en je gaat het Internet op, vaak zonder er bij na te denken, dit kan nu niet.

Maandag 29 juni 2015 Krakau- Zakopane.

Camping Ustup, Zakopane.

Toiletgebouw op de camping.

Campingeigenaar: Maciej Jarząbek.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane.*Licht bewolkt/zonnig, 15-21 gr.*

Vanmorgen zijn we na de koffie op pad gegaan naar het langste en grootste dal van het Poolse gedeelte van de Hoge Tatra. Het wordt bezocht door zeer veel toeristen, dat heeft het te danken aan de talrijke Almen en oude herdershutten. Vandaag hebben we hier ook nog verschillende schaapherders gezien met hun kuddes. Dit dal is een gebied waar men veel wilde dieren kan zien, staat in een folder. Daarin worden genoemd; herten, beren en bergmarmotten. Verder staat er te lezen, in het voorjaar zijn hier de weiden een grote weelde van bloeiende krokussen.

Wij zijn naar Chochołowska gereden, min of meer lukraak zijn we die richting op gereden. Onderweg werden we beloond met prachtige vergezichten. Het was een genot om door dit prachtige dal te rijden. Wilde dieren hebben we niet gezien, wat we wel hebben gezien zijn prachtige dorpjes met veel kleine boerderijen en kleine percelen land. Vaak waren het prachtige houten huizen die we te zien kregen.

Het lekkerste werd ook nu voor het laatst bewaard. Toen we aankwamen in de plaats Chochołowska kwamen we in een dorp met zeer veel authentieke houten huizen. De een nog mooier dan de ander. De boerderijen die er tussen stonden waren door hun grootte vaak nog imposanter dan de omringende huizen.

Hier tussen al deze mooie huizen en gebouwen staat een piepklein museumpje. Een kamertje groot met een achterkamer, om de was en dergelijke te doen. Het bed wat daar stond was hooguit 110 centimeter breed 165 centimeter lang, dat was voor twee personen. Een wiegje aan touwen hing er boven. Ook was er wat oud boerengereedschap aanwezig zoals een molensteen die de vrouw zelf moest draaien met de hand.

Na de middag zijn we in noordelijk richting gereden naar het plaatsje Debno. We hadden van een Franse camping gaste gehoord dat daar een zeer bijzonder kerkje zou moeten staan. Deze kerk staat op de Unesco Werelderfgoedlijst sinds 2003. Onze gedachte was toen we er heen reden, als het op die lijst staat dan moet het echt wel iets bijzonders zijn.

Nu willen we niet zeggen dat toen we binnenstapten in deze bijzondere kerk onze monden open vielen van verbazing. We hebben wel meer bijzondere kerken met een lange geschiedenis gezien in ons leven. Maar van de kerk zelf en het interieur werden op zijn minst even stil. De wandschilderingen tegenover de buitendeur is een polychrome Fresco uit het einde van de 15^e eeuw. In een folder staat dat er 33 verschillende kleuren verf zijn gebruikt. Prachtig, prachtig was dit, och, och wat was dat mooi.

Het hoofdaltaar stamt ook van het einde van de 15^e eeuw. Het is bijna onmogelijk om de schoonheid, de pracht en zuiverheid van dit bijzondere hoofdaltaar ook maar bij benadering enigszins te kunnen beschrijven we waren er beiden zeer diep van onder de indruk. Wanneer we een stap terug doen vanaf het Hoofdaltaar blijkt boven ons hoofd een wonderschone Triptichon hangen. In het midden een Crucifix met aan weerszijden een vrouwenfiguur, dit stelt een zogenaamde Heilige Gesprek voor. (Jammer dat er niet gefotografeerd mocht worden).

Om alleen al een goede indruk te geven van het voorste gedeelte van deze kerk hebben we uitleg nodig, want het is een zeer boeiend geheel. Maar de mevrouw die als gids dienst doet spreekt alleen Pools. We zagen een beeld van St. Nicolaas en een oud Hostie kastje die al drie eeuwen niet meer in gebruik is. Aan de achterwand van deze kerk hangen twee altaar Voorhangen uit de 16^e eeuw. Deze twee Voorhangen hebben we niet goed kunnen bekijken omdat het daar te donker voor was. We hebben veel schitterende mooie kerken gezien maar deze kerk is niet pompeus of protserig. Deze kerk is zeer ingetogen en zeer bijzonder, misschien beter gezegd; heel erg speciaal. We hebben een Pools sprekende mevrouw gevraagd die daar als gids rondliep wat of die cirkel rond een Mariabeeld betekende. Aan dit vragen kwam veel handen- en voetenwerk te pas, maar wij weten nu dat het een cirkel is rond dit Mariabeeld om de Rozenkrans te bidden. Op een metalen voet is een staaf gelast en daar bovenop op een houder ligt een veldkei. Al deze zitplaatsen zijn verbonden met een stevige ketting.

Rustig hebben we de wandeling gemaakt om terug te keren naar het parkeerterrein, waar de onvermijdelijke verkoopstalletjes staan. Hier hebben we nog een grote pot Poolse honing gekocht. Vandaar zijn we via binnen weggetjes terug gereden naar de camping.

Gelukkig zijn de wolken dan opgetrokken en kregen we een fantastische panorama te zien van de Hoge Tatra. Een beloning voor een al erg fijne dag. Terug op de camping kreeg onze caravan opnieuw belangstelling. Een echtpaar met een tent hebben er weleens over gedacht om een Eriba caravan aan te schaffen. De eerst vraag aan ons was: *"Kun je rechtop staan in jullie caravan?"*. We hebben ze uitgenodigd om binnen te kijken en het zelf van binnen te bekijken. Al snel bleek dat zij het meeste belangstelling had voor een caravan. Hij had liever een tent, maar het comfort van een caravan trok hem toch ook wel aan.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane.

Een kerk in de buurt van Zakopane, het lichte gedeelte is de toegangspoort tot het kerkterrein.

Huis ergens onderweg naar Chochołowska.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane

Huis ergens onderweg naar Chochołowska.

Hier verkopen ze flessengas.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane

Een straat in Chochołowska.

Huis met een originele Trabant uit de DDR.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane

Museumpje, tweepersoonsbed met wiegje er boven.

Een apart huis/gebouw in Chochołowska.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane.

De kerk van Chochołowska

Huis tegenover de kerk in Chochołowska

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane.

Het hooi staat hier nog op ruiters.

Kerk van Debno, met op de voorgrond stoeltjes om de Rozenkrans te bidden, rond een beeld van Maria.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane.

Eeuwenoud interieur van de kerk van Debno.

Beeld van St. Nicolaas uit 1420, rechts een Hostieschrijn (14^e eeuw) die drie eeuwen al niet meer in gebruik is.

Dinsdag 30 juni 2015 Zakopane

Vergezicht bij de kerk van Debno.

Ooievaars op een nest in Debno.

Woensdag 1 juli 2015. Zakopane.

Bewolkt soms zon, 15 – 21 gr.

We zijn deze dag rustig begonnen. We besloten na het koffiedrinken niet te ver te willen rijden vandaag. Eigenlijk willen we de directe omgeving verkennen van Zakopane. In het foldertje van onze aardige campingbaas staat een rit naar de vallei genaamd: Dolina Kościeliska. Daar is onze keuze op gevallen. Koscieliska staat op onze landkaart geschreven als: Koscielisko.

Dit laatste hebben we in onze routesysteem gezet en zijn gaan rijden. Een stukje de drukke stad door en vervolgens al snel rechts af de bergen in. Vooraan toen we deze weg opdraaiden stond een waarschuwingbord voor haarspeldbochten en steile hellingen. We hebben het geweten hellingen tot 20% die waren er meer dan vaak genoeg. Maar mooi, deze omgeving hier. We konden volop genieten van de natuur om ons heen. We zagen mooie bossen, idyllische dorpjes, prachtig boerderijen en schitterende vergezichten. De Hoge Tatra is meer dan geweldig mooi. Dit kunnen we maar niet genoeg benadrukken.

In Nowa Bystra staat een verbazingwekkende fraaie houten kerkje, met prachtig houtsnijwerk op de muren en gebrandschilderde ramen. De kerk staat op slechts een steenworp afstand van een aantal mooie, kleinere en grotere houten huizen en boerderijen. Het gehele decor is rondom de kerk het best te omschrijven als, rustiek en houten. In deze omgeving straalt de rust je tegemoet.

Het leuke van dit gebied is dat je alle Nederlanders die je op de weg tegenkomt kunt groeten. Vandaag hebben we op de weg twee Nederlandse auto's gezien en twee Duitse. De oude tijden herleven we groeten dus ook alle Nederlanders onderweg, de ouderen (boven de vijftig) groeten allemaal terug! Hierop de camping zijn de Nederlanders op dit moment het grootst in aantal: vijf Nederlanders echtparen, drie Polen, een Brit en een Fransman.

Vanmiddag zijn we lukraak gaan rijden zonder een bepaald doel. We zijn in een gedeelte van Zakopane aan de Piszczory 13 geweest waar we een kerk zagen die bestaat uit betonnen driehoeken die de ruggengraat vormen van het Kerkgebouw en bijzonder groot. Van binnen was het de achterkant van de kerk echt bijzonder, afgezien van het beton, was het allemaal gebrandschilderd raam. Het maakte op ons een verpletterende indruk. De foto die hiervan gemaakt is (pag. 99) is slechts een detail van het grote geheel. De gebrandschilderde ramen die hebben allemaal een ander niveau. Dit is goed te zien op de foto van het interieur van het gebouw. De betonnen kolommen die hebben last van betonrot, hierdoor werd het ons duidelijk dat het geen gebouw was van de laatste jaren. In welk jaar het kerkgebouw is geopend hebben we niet kunnen achterhalen.

We zijn verder gereden op de weg naar boven de berg op. Dit was een rit tussen hoge dennenbomen door. We zagen verder niets. Dit heeft ons doen besluiten om rechts omkeert te maken, terug naar de camping. We hebben in Zakopane nog even Zloty's moeten pinnen om de campingbaas te kunnen betalen. Toen we het geld uit de muur haalden stonden we er niet bij stil en toch is er iets vreemds aan de hand. Vroeger wanneer op reis gingen kochten we bij de bank van te voren buitenlands geld. Nu is dat anders, we hebben geen knisperend geld meer in handen. Nee, vandaag de dag is de bank geworden, een in ons gevoel, tot een immense computer. In deze computer hebben we ook een bijna grenzeloos vertrouwen. Want waar we ook zijn, we kunnen geld uit de muur halen. Deze constructie die staat en valt met ons vertrouwen dat die constructie blijft voortbestaan. Kortom, geld is een geloofsverschijnsel geworden en daarmee een groot raadsel.

Terug op de camping was het een gezellige boel. Met bijna alle Nederlanders hebben we lekker zitten teuten. Het was bijna donker toen de luifel nog moest worden ingerold. Morgen gaan naar we weer terug naar Slowakije.

Woensdag 1 juli 2015. Zakopane.

Landschap rond het dorpje Nowa Bystre.

Evangelische Kerk van Nowa Bystre.

Huizen en boerderij in Nowa Bystre.

Woensdag 1 juli 2015. Zakopane.

De kerk van Bukowina Tartz.

Bukowina Tartz, Hoofstraat.

Woensdag 1 juli 2015. Zakopane.

Kerk met de vele driehoeken aan de straat: Piszczory 13, Zakopane.

Midden onder het Hoofdaltaar, fragment van de achterwand van deze kerk.

Woensdag 1 juli 2015. Zakopane.

Woning tegenover de kerk.

Uitzicht vanaf het bordes van de kerk.

Donderdag 2 juli 2015. Zakopane – Stará Lesná. 59 km.

Vertrek: 8.50, aankomst: 10.40. Zonnig 15 – 23 gr. Camping: Rijo, € 18,10 p/n, gratis Wifi,

Brandstof: 42 liter, € 58,-.

Vanmorgen bij ons vertrek werden we uitgezwaaid door verschillende Nederlandse campinggasten en de eigenaar en zijn medewerkster. Hij regelde het verkeer hiervoor op de weg, zodat wij veilig de weg konden opdraaien. Een pracht van een kerel deze campingbaas.

We hebben direct getankt van ons laatste Poolse Zloty's. Dit kwam gewoon erg ouderwets op ons over, we hoeven dat immers niet meer wanneer we steeds blijven binnen de Eurozone. Wie weet maken wij nog mee dat Polen ook in de Eurozone komt.

Vlakbij de weg die komt van de camping was het honderd meter naar links en daar rechtsaf richting de Hoge Tatra en de grensovergang met Slowakije. Het was een rustige klim, niet al te stijl en niet al te krappe haardspeld bochten. Bovendien was het niet erg druk.

Nadat we het hoogste punt hadden bereikt en enige kilometers later kwamen we op het laagste punt bij een rivier waar de grens tussen deze beide landen is. Ook in Slowakije was het plezierig rijden. We hebben onderweg een stop gemaakt op een royale parkeerplaats. Daar hebben we genoten van een mooi uitzicht over een groot dal. We hadden het gemakkelijk met het vinden van onze route vandaag, we hadden ons Navigatiesysteem geprogrammeerd via GPS: 49°8'21.07 Noorderbreedte en 20°16'39.47 Oosterlengte. Prachtig mooi dit systeem, je komt altijd op de juiste plaats terecht! Dat dachten wij tenminste. Hier in Stará Lesná aangekomen draaiden we een straat in en reden een camping voorbij. Wij moesten nog 3.2 km volgens het systeem, dit deden we natuurlijk. We moesten twee keer achter elkaar in het dorpje rechtsaf slaan en vervolgens links, hierna nog 1.2 km rechtdoor. Hier kwamen we tot stilstand voor een brug van misschien net wel of net geen twee meter breed. Gelijk toen we stilstonden kwam er een groep Roma kinderen om onze combinatie staan. Ik moest links achteruit een pad in draaien van hoog uit twee meter vijftig. Dat is in één keer gelukt en we konden terug rijden.

Nu nog zijn we er verbaasd over dat gelijk toen we gedraaid waren ons Navigatiesysteem ons precies naar deze camping leidde. Hoe dit kan dat snappen wij geen van beiden.

De camping waar we nu staan is eenvoudig. Volgens ons campingboek; *is het terrein plezierig schaduwrijk*. Als dit zo zou zijn dan zouden er bomen moeten staan. Maar die staan hier niet, wel steken hier nogal veel stobben uit de grond. Wat we wel hebben is een prachtig uitzicht op de Hoge Tatra, de bergen zijn van graniet, grillig van vorm en mooi te zien.

Vanavond hebben we hier heerlijk gegeten in het restaurant op de camping. We hadden een plekje in de zon opgezocht, toen later de zon achter de berg kroop werd het fris. Dadelijk na het eten zijn we terug gegaan naar onze caravan.

Toen we vanavond deze dag door namen kwam één onderwerp als eerste boven drijven dat waren de slonzig geklede Roma kinderen. Een paar jaren geleden waren ze in het 'groot' nieuws in Frankrijk daar werden ze terug gestuurd naar een land in Oost-Europa. Wat wij er van weten is dat deze groep mensen van oorsprong waarschijnlijk afkomstig is uit India. We zien de Roma mensen overal hier in Slowakije. Het is steeds hetzelfde patroon. De mannen zijn blijkbaar zonder werk want ze zwerven overdag op straat rond. De vrouwen en kinderen zijn het meest slonzig gekleed. Zoals wij er naar kijken is het PURE armoede bij deze bevolkingsgroep in een stinkend rijke Europa. Sinds de gebeurtenissen met de Roma mensen in Frankrijk heeft de politiek zover wij weten niets gedaan om dit probleem op te lossen.

Ons advies is: Begin nu eens om de ouders voorlichting te geven over het belang van onderwijs voor deze kinderen en geef de kinderen goed onderwijs. Het zal een langdurig en moeilijk proces worden om dit te verwezenlijken. Niets doen kan niet, daar is het onderwerp veel te schrijnend voor.

Donderdag 2 juli 2015. Zakopane – Stará Lesná. 59 km.

De Hoge Tatra gezien vanaf de zuidkant in Slowakije.

De Lage Tatra gezien vanaf de noordkant in Slowakije.

Donderdag 2 juli 2015. Zakopane – Stará Lesná. 59 km.

De Hoge Tatra in de wolken, gezien vanaf de Camping.

De Lage Tatra gezien vanaf de camping.

Vrijdag 3 juli 2015. Stará Lesná.

Zonnig 17 – 26 gr. licht verkoelde wind.

Terwijl Nederland zucht onder een echte hittegolf, hebben wij hier prachtig zomerweer. Van dit weer hier kun je zeggen dat het echt zomerweer is. Hierom zijn we vanmorgen vroeg vertrokken. Om half tien hadden we koffie gedronken en zijn direct daarna op pad gegaan. We zijn richting het grootste kasteel van Slowakije gereden het Spišske Hrad (Spiss-Kasteel). Toen we daar aan kwamen op een klein uurtje van de camping op een parkeerplaats leek het kasteel al enorm groot op een heuvel. Dat was op een afstand van een kleine twee kilometer. Toen we al zwetend dichterbij kwamen werd het kasteel alsmáar groter. Tot dat we onder aan de dikke muren van het kasteel stonden, wat waren we toen nietig.

Ons probleem van vandaag was de ingang te zoeken. Vanaf de parkeerplaats was geen andere aanwijzing dan het pad dat gestaag naar boven loopt, eerst geplaveid om vervolgens over te gaan in een pad door het gras en op laatst toen we het paadje gevonden hadden was het een smal pad van plat getreden klei. Zeker tien keer moesten we even stoppen om op adem te komen. Er waren nogal steile stukjes pad bij.

Eenmaal boven zagen we nog een parkeerplaats op ruim honderd meter van de ingang en daar hoeft men niet meer dan twintig meter te stijgen. We zijn tweehonderd meter omhoog geklauterd! Eenmaal in het kasteel op een binnenplaats daar waren alle voorzieningen die een moderne toerist zich kan wensen. Direct toen we onze kaarten lieten controleren werd er ons op gewezen dat een Digitale Gids mee konden krijgen o.a. in het Duits. Op de muren waren nummers bevestigd en je drukte het cijfer in dat daar stond te lezen en je kreeg uitleg over wat je zag.

Wie van plan is een reis door Europa te maken en je bent op zoek naar dingen om te zien die anders zijn dan anders, dan hebben wij een goede raad voor, breng een bezoek aan Slowakije. Vele kastelen zijn min of meer vergelijkbaar, maar het Spišske Hrad is iets absoluut anders. Om te beginnen zijn enorme omvang! Ten tweede, de gebouwen zijn grotendeels door de jaren heen onveranderd en niet sterk gewijzigd door de druk b.v. de toeristische sector. Een klein minpuntje is we hebben het gebruik gezien van niet al te originele materialen bij de restauratie. We zagen hier moderne tegels liggen en een betonnen zolder in de kapel. Trap na trap zijn we omhoog geklommen. Vanuit het museum klonk klassieke muziek van een vioolspeler en een gitaarist, van hun spel hebben we zitten te genieten. Ook hebben we een sobere kapel gezien, de martelkamer (een kamer zonder genade en barmhartigheid), de wapenkamer en natuurlijk de prachtige vergezichten. De berg waar we vanaf de camping op kijken zagen we duidelijk liggen, boven vanaf het kasteel. Het afdalen vanaf het kasteel naar de parkeerplaats ging ons vlot af. Hadden we op de heenreis er een uur over gedaan om bij de ingang te komen. De terugweg deden we binnen een half uur.

Vervolgens zijn we naar Spišska Kapitule het gereden, dit was ooit het religieus centrum van de streek. Het bestaat uit een ommuurd gebied met een paar straatjes waar vroeger de Geestelijkheid woonde en er is een grote kerk. Na de machtsovername door de communisten heeft de toenmalige regering alle huizen in beslag genomen. Echt van onder de indruk waren we niet, bovendien was de kerk gesloten. Het geheel lijkt wel wat aan het vervallen te zijn.

Vervolgens rijden we door naar Levoca een tiental kilometers in westelijke richting. Levoca ligt tussen de Hoge Tatra en het Slowaakse Ertsgebergte. Het historisch centrum van de stad is nog helemaal intact vol schitterende gotische, renaissance-, barok- en neoklassieke gebouwen. Op het hoofdplein staat een gotische kerk. Vlakbij de kerk staat het voormalige stadshuis. Dit is één van de opvallendste gebouwen van de stad. Het werd in 1550 gebouwd en in de vroege 17e eeuw aangepast aan de renaissance stijl. Bij de zuidmuur van het stadshuis staat de 'kooi van de schande'. In deze smeedijzeren kooi werden vrouwen die kleine vergrijpen hadden gedaan, opgesloten en tentoongesteld.

Deze stad straalt in grote mate van rijkdom uit, dit is te zien aan de huizen en de openbare gebouwen. Deze rijkdom is te verklaren, omdat hier in buurt vroeger goud werd gedolven. Er staan verschillende grote kerken en een oude Synagoge in de oude binnenstad. Het oude stadshuis staat dominant te pronken in het centrum van de stad. Alle huizen zijn versierd met gekleurd pleisterwerk. Levoca heeft werkelijk een prachtige binnenstad. Toen we aankwamen op het grote plein in de binnenstad moesten we een parkeerkaartje kopen, na enig zoeken bleek dat te moeten in een lobby van een hotel, weer eens wat anders!

Op een terrasje hebben we zitten te genieten, in de schaduw, van een heerlijk ijsje ter gelegenheid van de verjaardag van onze oudste zoon. Die fietst op dit moment rond in Frankrijk in zijn eentje. Natuurlijk hebben we hem vanmorgen gebeld en gefeliciteerd.

Vrijdag 3 juli 2015. Stará Lesná.

Spišské Hrad (Spiss-Kasteel).

Gesloten hek aan de achterzijde.

Bloemenpracht onderweg langs het pad.

Marga met op de achtergrond het stadje Spišské Pohradie.

Vrijdag 3 juli 2015. Stará Lesná.

Vergezichten vanuit het kasteel.

Vrijdag 3 juli 2015. Stará Lesná.

Wapenkamer.

Ze speelden klassieke muziek.

Slaapkamer.

Keuken.

Maquette van het kasteelcomplex.

Een kijkje over de muren.

Vergezicht.

Vergezicht.

Vrijdag 3 juli 2015. Stará Lesná.

Het kasteel heeft een oppervlakte van 43.000 m², dat is niet weer te geven op één foto.

Toegangspoort tot Spišské Kapitula.

Vrijdag 3 juli 2015. Stará Lesná.

Een bijzonder huis in Levoca.

Het St. Jacobus kathedraal en het oude stadhuis.

Zaterdag 4 juli 2015 Stará Lesná.

We ontdekten in een reisverslag op internet dat hier in de buurt een van de hoogste delen van de Karpaten ligt. Ergens moet een kabelbaan zijn die naar een van die hoogste toppen van de Hoge Tatra loopt. Deze berg is ruim 2600 meter hoog. Voor ons een interessant gegeven, want zo redeneerden we staan hier bij de hoogste bergen van de Hoge Tatra dus dat is waarschijnlijk niet ver rijden. Want dat was iets waar we vandaag geen zin in hadden. We hebben gevraagd bij de receptie waar of deze berg precies ligt. Tot onze verrassing hebben we zolang we hier staan op deze camping naar die berg gekeken. De receptioniste vertelde ons dat het een kilometer rijden was.

Vlot vonden we een parkeerplaats, gratis waar vindt je dat nog, en we konden kaartjes kopen voor de skicabine. De kassabediende die heb ik gekarakteriseerd als iemand met stroop aan de vingers. Hij was niet vooruit te branden. Twee kaartjes voor senioren betalen via de Pin, kan het nog gemakkelijker? Voor ons niet, voor hem wel.

In de eerste cabine konden we instappen bij twee anderen, en hebben we niet te hoeven wachten. Eerst gingen we van 888 meter naar 1169 meter hoogte. Op naar het tussenstation uitchecken en inchecken en in de tweede skicabine en verder naar boven. Hier gingen we van 1170 meter naar 1768 meter hoogte. Het voordeel van vandaag was dat de top wolkeloos en helder te zien was. Toen we bij het tussenstation waren, was het uitzicht over vele tientallen kilometers wel een ietsje heilig, jammer genoeg in de loop van de ochtend werd het zicht voortdurend wat minder goed.

Van boven af is duidelijk te zien welke schade er is aangericht aan de bomen door milieuvervuiling hier. De dennenbomen hebben bovenin een zeer dunne tot geen begroeiing meer. Veel bomen zijn staken geworden, het is een behoorlijke treurige ontdekking voor ons. Het is hier slecht gesteld met de bomen areaal.

De stad Poprad ligt hier hooguit 20 kilometer vandaan en is duidelijk te zien. Ook kunnen we van die hoogte onze caravan zien staan op de camping. Ook herkennen we enkele andere plaatsen. Veel aandacht hadden we voor de bergweiden met hun grote bloemenpracht. Op zeer veel plaatsen waren deze veldjes te bewonderen. Veel hebben we daar rondgelopen en vaak zaten we op bankjes die er in overvloed zijn neergezet. Bovendien was de temperatuur aangenaam. Al moest je wel wegblijven bij de randen van de berg daar kwam een wat frisse wind naar boven.

Leuk was het toen we vroegen aan een groep mensen die uit of Korea, of China of Japan moest komen. Ze hadden een tijdje naast ons gezeten en stonden op tijdens het weglopen keek een ouder man vriendelijk in onze richting. Hierop vroeg ik: "Nippon?". Hij antwoordde: "Yes we come from Nippon". Hierop vroeg hij in perfect Engels waar of wij vandaan kwamen ik zei: "Hollanda" Waarop hij zei: "You come from te Netherlands". Leuk zoiets, vinden wij.

Begin van de middag zijn we terug gegaan naar beneden, zoveel nieuws zagen we ook niet meer. Vanmiddag hebben we het ons gemakkelijk gemaakt, lekker rustig bij de caravan. Het was er stil in tegenstelling vanmorgen al voor zeven uur kwamen hier een zestal mensen uit Litouwen aan die wilden hun tent op minder dan een meter van onze luifel zetten. Dat ze dit wilden had als reden dat ze dicht bij de stroompaal moesten staan. Ik dacht nog dat zij een korte stroomkabel hadden. Bij de stroompaal ligt het overtollige kabel en dat is zeker nog twintig meter. Op mijn vraag, hoofdzakelijk met handen en voeten en wat Engels, of ze niet wat verder weg wilden gaan staan, deden ze dit direct. Ze hebben geen tafel bij zich, ze gebruiken een dikke boomstam hiervoor. Die boomstammen liggen hier volop op de camping.

Deze Litouwers hadden twee nieuwe tenten bij zich, dat was aan alles te zien voornamelijk aan het gegoochel met de fiberstokken. In de loop van de dagen dat ze daar stonden ontdekten ze het voordeel van een caravan. Onze luifel had hun aandacht en het koel biertje uit de koelkast. Hoe wij dit weten, dat is letten op hun non-verbale uitdrukking.

Bijzonder zijn ook de douches hier op de camping. Je hebt hier twee persoonsdouches! De gehele ruimte is groot 9 m², verdeeld in drie gedeelten. Achter de buitendeur is een schot van twee meter breed, daarachter is een kleedruimte. Vervolgens stap je achter een douchegordijn en daar zijn de tweedouches naast elkaar. Ik was er alleen samen met een grote pad. Die netjes in een hoek bleef zitten.

Zaterdag 4 juli 2015 Stará Lesná.

De berg Lomnický štít 2600 meter, vanaf de camping.

De berg Lomnický štít vanaf 1768 meter, met de mooie kleureffecten.

Zaterdag 4 juli 2015 Stará Lesná.

Het onderstation, het Tatranska Lomnica is de naam van het bergdorp.

Het middenstation, het Skalnaté Pleso duidt op een bergmeer in de buurt.

Met deze kabelbaan kun je naar de top van de berg op 2634 meter hoogte.

Zaterdag 4 juli 2015 Stará Lesná.

De bloemen op de berg.

De kale boomstaken als gevolg van milieuvuiling.

Zaterdag 4 juli 2015. Stará Lesná.

Het onderstation met parkeerplaatsen.

De pijl wijst naar de plek waar onze caravan staat, gezien vanaf de berg.

Zondag 5 juli 2015 Stará Lesná.*Zonnig 30 gr. weinig wind*

Vandaag was een rustige dag voor ons. Vanmorgen hebben we via Internet geluisterd naar de Kerkdienst in Wierden waar een bruidspaar de Zegen kreeg over hun huwelijk. Het was een mooie en goede dienst. Vanmiddag zijn we richting Poprad gegaan om die stad te bekijken. Het is hier vandaan ong. 15 km. Het is de tiende grootste stad in Slowakije en de derde grootste stad van de regio Spiš. Poprad is een belangrijke economische, toeristische en cultureel centrum van de regio Spiš. De rivier de Poprad stroomt door de stad met zijn kleine zijrivier Velický Potok.

Poprad heeft een mild klimaat en het weer wordt beïnvloed door de Hoge en Lage Tatra. De winter is meestal lang en koud met sneeuw. De zomer is kort en warm. Poprad wordt ook wel genoemd; de poort naar de Hoge Tatra. De stad heeft ruim 50.000 inwoners. De meerderheid van de bewoners zijn Slowaakse maar het heeft ook de etnische minderheden dat zijn Romas en Tsjechen.

We hebben over deze stad gelezen op verschillende sites dat het een bezoek meer dan waard zou zijn. Wij zijn er geweest, in wat men zou kunnen noemen 'de Hoofdstraat'. Hier zijn veel huizen en winkels keurig bepleisterd met een behoorlijk aantal fraaie kleuren. Twee kerken staan aan het eind van een plantsoen. Verder hebben wij niet veel gevonden dat het een bezoek waard zou moeten maken. Misschien zijn wij de stad niet ver genoeg ingegaan. Hiervoor hebben wij een geldig excuus, want de temperatuur was inmiddels opgelopen tot boven de dertig graden.

Op de terugreis richting de camping zagen het dorp Spisska Sobota liggen aan onze linkerkant. Dit is nu typisch een dorp dat we graag bezoeken. Dit dorp is leuk om zien. Mooie huizen en gebouwen. We zijn in de schaduw van de kerk gebleven want het was me daar heet, geen zuchtje wind. Spisska Sobota is de meest interessante en historisch meest pittoreske deel van Poprad, het is de huidige administratieve en zakelijke centrum van de regio onder Hoge Tatra gebergte. Spisska Sobota is een kleine stad gesticht op een noordelijke Slowaakse handelsroute genaamd Via Magna die leidt van Zilina in het westen naar Levoca in de oosten.

Vervolgens hebben we gekeken in Kežmarok (Kaasmarkt), dat ook op ongeveer 15 km van deze camping ligt, maar meer oostelijk. Daar is onder meer een kasteel waar we met plezier naar hebben gekeken. Prachtig vonden we de nieuwe Protestantse Kerk in Kežmarok met een verbazingwekkende structuur die niet zou misstaan in het Midden- Oosten, dachten wij. Via Internet hebben we geleerd het waarom wij op dit idee kwamen. Het gebouw werd ontworpen door een Deense architect om als een kerk in Istanbul, Turkije gebouwd te worden. Om de een of andere reden is het daar niet gebouwd maar is het hier in Slowakije neergezet. De kerk is gelegen naast de Nieuw Evangelische kerk, die ziet eruit als een moskee. Nergens anders in de wereld, hebben we deze combinatie van architectonische stijlen gezien.

De houten kerk in Kežmarok komt uit de tijd van religieuze onderdrukking van de protestanten, die mochten alleen hun kerk op basis van de vergunning bouwen. Ze mochten hun kerken alleen bouwen in de buitenwijken, buiten de stadsmuren en op een plaats die heel precies door de Koninklijke Commissie was aangewezen. Deze kerken moesten worden gebouwd uitsluitend ten behoeve van een Protestantse parochie en het moest met de goedkoopste bouw materiaal worden gedaan en dat was hout. De nieuwe stenen kerk, die aan de Heilige Drievuldigheid werd gewijd, werd financieel ondersteund door de Lutherse kerken van uit geheel Noord-Europa. De Zweedse en Deense koning hebben financiële bijeenkomsten voor dit doel georganiseerd in hun landen.

Van de oude binnenstad, die heel mooi moet zijn, hebben we niet veel gezien. We zijn er met de auto doorheen gereden. De temperatuur was inmiddels opgelopen tot drieëndertig graden en dat in een binnenstad dat valt niet mee

Uiteindelijk, werd het ons allemaal veel te warm. We zijn terstond teruggekeerd richting de camping. Daar hebben we ons onder de luifel gezet en genoten van het verkoelende windje op deze zondagmiddag. Slowakije en kastelen hebben iets met elkaar. Wanneer we alle kastelen hadden bezocht die we tegen gekomen waren, dan hadden we nog dagen verder gekund om hier vakantie te vieren. Vaak zien ze er van buiten prachtig uit.

Zondag 5 juli 2015 Stará Lesná.

Hoofdstraat, Poprad.

De Protestantse kerk, Poprad.

Zondag 5 juli 2015 Stará Lesná.

Beeld bij de ingang van Spisska Sobota

Plein in Spisska Sobota.

Zondag 5 juli 2015 Stará Lesná.

Hrad Námestie (kasteel Namestie), Kézmarok.

Plein voor het kasteel.

Zondag 5 juli 2015. Stará Lesná.

De nieuwe evangelische Lutherse kerk, Kežmarok.

De oude houten Evangelische Lutherse kerk. Gebouwd met financiële steun uit Noord-Europa.

Zondag 5 juli 2015. Stará Lesná.

Een collectieve boerderij uit de communistische tijd in Stará Lesná in verval.

Maandag 6 juli 2015. Stará Lesná-Wrocław. 470 km.

Vertrek: 7.00, aankomst: 15.05. half bewolkt, 21-30 gr. Camping Olympia, €18,28. Gratis Wifi.

Brandstof: 36 liter, € 51,70. Tol: € 3,60.

Vandaag is onze terugreis naar huis begonnen. Deze camping is open vanaf 's morgens zes uur, dat past ons vandaag, want het zal echt warm worden. In de morgen willen we proberen een flink stuk op te schieten en dan vroeg in middag stoppen. Tot in Polen liep alles vlot, de eerste kilometers vanaf de camping naar Poprad daar ligt een vrijwel nieuwe snelweg naar Zilina, een stad in het westen van Slowakije die we op de heenreis ook hadden gezien. Vandaar over een mooie landschappelijke gelegen weg naar de Poolse grens, via Tsjechië. Hier dachten we een vignet te moeten kopen van € 14,- dit was niet nodig omdat we slechts een klein stukje door Tsjechië hoefden te rijden.

Deze weg loopt wel door veel dorpen, het leek ons geraden om ons daar te houden aan de maximum snelheid. Wij zagen direct nadat we Tsjechië in waren gereden, veel snelheidscontroles van de Tsjechische politie. Ze waren meer dan ruimschoots aanwezig met o.a. Laserapparatuur. Gelukkig hadden wij geen last van de verkeerspolitie.

Vlot kwamen we in Polen aan, eerst kregen we een tweebaansweg waar het vooral druk was met vrachtwagens die personenauto's vervoerden. Er staan in Slowakije twee autofabrieken, de ene is van Kia en de andere van Hyundai. Soms reden we op deze weg richting Polen in een file van autotrailers. Op de andere weghelft was het niet anders.

We waren amper in Polen, daar zijn de architectuur en de wegen anders ingericht, of we moesten volgens ons navigatiesysteem links afslaan terwijl we op een zeer behoorlijke weg reden. Tot onze verbazing kwamen we hierdoor dwars door een stad genaamd Mikolow. We hadden even het gevoel dat we omreden. Omrijden is in onze cultuur 'verlies' van tijd en geld. Ook nu bleek dat dit niet altijd opgaat, het werd een interessant ritje door de stad. Een auto die niet wilde starten werd 'gewoon' door een heftruck opgetild en van de weg gehaald. Ook hebben we een aantal mooie gebouwen en parken gezien.

Vrij snel na het verlaten van deze stad kwamen we bij de grote weg in het zuiden van Polen de E40. Dit is een goede weg om op te schieten. Behalve bij twee plekken waar grootschalige onderhoudswerkzaamheden waren aan het wegdek. Deze twee plekken hebben ons zeker een kleine twee uur oponthoud gegeven. We stonden in kilometers lange files.

Wanneer we de autosnelweg afgaan bij Wrocław weten we nog niet waar de camping ligt waar we naar toe willen. Ons Navigatiesysteem heeft een toets NP, dat staat voor Nuttige Plaatsen, in dit rijtje staat ook de Olympia camping. Die hebben we ingetoetst en we konden de parkeerplaats weer af en reden dwars door de stad vanaf het zuidoosten naar het noordwesten. Wat ons opviel in Wrocław dat het een enorm drukke stad is geworden. Tien jaar geleden waren we hier ook op een reis, door de drukte van het verkeer heb ik nauwelijks iets kunnen herkennen, behalve bij de rivier daar waar het oude centrum ligt, dat kwam mij bekend voor. Deze camping daar is alles nog precies hetzelfde dan tien jaar geleden, het is nog net zo goed of slecht als toen. Eigenlijk hadden we iets toen we hier rond fietsten in de avond van een 'feest van herkenning'. Onderweg in de stad Martin (Slowakije), waar we op de camping hebben gestaan, hebben we boodschappen gedaan in de Lidl. We gingen naar deze winkel omdat we wisten waar die lag dicht bij de weg waarover wij reden en daar is een grote parkeerplaats bij. Dit is gemakkelijk voor om onze combinatie te parkeren. Gelijk hebben we daar koffie gedronken.

Voor onze caravan, onder het genot van een kopje koffie hebben we zitten te praten over onze vakantie in Slowakije. We zijn het eens met: De Hoge Tatra is een uniek natuurgebied van Slowakije en Polen. Het heeft daar de status van Nationaal Park. Ten tijde van het communisme, was dit gebied vooral geliefd bij het rijke deel van de Sovjet-Unie en andere toenmalige Warschaupact-staten. Wij denken te kunnen snappen waarom de machthebbers en rijken uit Oost-Europa dit stukje van de wereld voor hen zelf hebben gehouden. Het is daar ook zo mooi. De Lage Tatra is een gebergte dat ligt alleen in Slowakije. Ondanks de naam wordt het gebergte niet tot de Tatra in bredere zin gerekend. Ten zuiden van de Lage Tatra ligt het Slowaaks Ertsgebergte. We zwijmelen bijna weg wanneer we dit nog eens door nemen in de auto vandaag. We komen tot de conclusie dat we een prachtige vakantie hebben gehad, met als hoogtepunt de Hoge Tatra in Polen en Slowakije.

Maandag 6 juli 2015. Stará Lesná-Wrocław.

Het stadhuis, Wrocław.

Camping Stadion Olympia, Wrocław.

De voormalige atletiekbaan en camping huisjes op de camping.

Dinsdag 7 juli 2015. Wrocław-Potsdam. 359 km.

Vertrek: 07.50, aankomst:13.10. zon, 18 – 34 gr. Camping: Koninklijke Campingpark Sanssouci, Potsdam/Berlin, € 35,68. Brandstof: 49 liter, € 64,87. Wifi gratis, zeer slechte bereikbaarheid.

Vanmorgen werden we wakker en we stonden mooi in de schaduw van een echte treurwilg. De zon brandde er al weer lustig op los. We hadden weinig werk om de combinatie rijklaar te maken. Het dak naar beneden halen en vastzetten, de elektriciteitskabel oprollen en de pootjes indraaien. Aankoppelen hoefden we vandaag niet, want we konden gisteren de combinatie aangekoppeld laten staan. We moesten nog één of andere papiertje inleveren bij het kantoor. Waarvoor we dit moesten doen en waarvoor we dit hadden gekregen hebben wij geen van beiden begrepen.

Om op dit tijdstip door Wrocław te gaan rijden was niet echt slim, het spitsuur was volop aan de gang. Want Wrocław is een zeer grote stad. We moesten vijftien kilometer rijden alvorens we de autoweg hadden bereikt. Deze stad heette tot aan de eind van de tweede wereldoorlog Breslau. Tot die tijd was het derde Duitse stad in grootte na Berlijn en Hamburg. Indrukwekkend is het openbaar vervoer hier. Het bestaat uit trams, en bussen die in een hoge frequentie door de stad rijden en bijna allemaal propvol zaten vanmorgen. De voertuigen hier van het openbaar vervoer zijn er in alle soorten en maten. Sommigen trams en bussen zijn spiksplinternieuw en de andere rijden nog wel, maar lopen op hun achterste benen.

Net als in de stad was het eerste stuk van de autobaan erg druk, hoe verder we van de stad kwamen des te rustiger werd het. Rustig werd het vooral toen we van de E40 afgingen naar de E36 richting Cottbus, Duitsland. Na enkele kilometers op deze autobaan werd het echt rustig op deze weg. Soms waren we moederziel alleen op deze autobaan, er was geen enkel voertuig te bekennen, voor ons niet en achter ons niet. Deze weg is een pracht van een weg, rustig, vlak en erg stil, het geluid van onze vier banden op de weg hoorden we nauwelijks. Links en rechts zagen we tientallen kilometers niets anders dan dennenbomen met daar voor hoge hekken om het wild tegen te houden. Bijna saai, want je rijdt daar nog al een lange tijd en je ziet niets anders.

Na een tijdje zagen we op de andere weghelft dat auto's en vrachtwagens steeds op de linker weghelft reden. Vrij snel hadden we door waar we eigenlijk reden. Op zondag 16 mei 2010 reden we van Bagenz in Duitsland naar Sucha in Polen dit was tijdens onze reis naar de Oekraïne. We hebben toen de deze weg genoemd: Betontontonton, weg. Dit van wege het stuiteren dat we hoorden en voelden op deze weg. Vele van onze collega's toen hebben het meubilair van de caravan opnieuw moeten vastzetten, het was losgetrild.

De reis verliep vlot vandaag. Naarmate dat we dichterbij Berlijn kwamen werd het verkeer natuurlijk drukker. Zonder enige noemenswaardig problemen kwamen we aan op deze camping. Het enige waar we aan moesten wennen was de temperatuur 34 gr. Dit waren wij niet gewend. We hebben ons verwonderd toen we door Potsdam reden hoe mooi het daar is geworden.

In de loop van de middag hebben we onze fietsen gepakt en hebben een fietstocht gemaakt over en rond de camping. Op de fiets was de hitte enigszins dragelijk door de rijwind. Wanneer stopten moest dat beslist in de schaduw. Deze hitte daar moeten we beslist eerst aan wennen, dat zijn wij niet gewoon.

We hebben de BBQ aangestoken en hebben het Slowaaks vlees uit Martin heerlijk opgegeten. Na het eten kwam voor onze neus een IJslandse caravan combinatie te staan. Die vonden hun toegewezen plek blijkbaar niet goed en zochten via Internet een andere camping. Het is een vreemde gewaarwording wanneer zo'n combinatie op twee meter afstand van je zitplaats voor je eigen caravan staat. De dikke dochter vond via internet een ander camping, hierna waren ze vlot vertrokken.

Toen de rust voor onze neus was teruggekeerd hebben we besloten om morgen al terug te gaan naar huis. Ik zie het niet zitten om morgen opnieuw in deze hitte hier de hele dag voor de caravan te moeten zitten. Ook zullen we morgen geen zin hebben om naar Berlijn te gaan, het is er gewoon te warm voor.

In de loop van de avond begint het te onweren en te regenen. Direct na deze buien werd het een stuk koeler, aangener, lekkerder enz. We nemen ons voor om morgen om 08.00 uur bij de receptie te staan om te kunnen vertrekken. Hiermee hebben we niets gezien van het vele mooie dat er in Potsdam en Berlijn te zien is. Jammer, maar het is niet anders

Dinsdag 7 juli 2015. Wrocław-Potsdam.

Paleis Sanssouci, Potsdam.

Het neue Palais.

De Glienicker Brücke, hier werden tijdens de koude oorlog de spionnen uitgewisseld. Twee verschillende groene kleuren zijn nu nog te zien op de brug, het vroegere verschil tussen Oost en West.

Woensdag 8 juli 2015. Potsdam – Wierden. 499 km.

Vertrek: 08.10, aankomst: 15,15. Regenachtig, 17-21 gr. veel tegenwind. Brandstof: 61 liter, € 95,21.

Vannacht heeft het enkele keren geregend, toen we vertrokken waren hoorden via de radio dat het vandaag een regenachtige dag zou worden in en om Berlijn. Dit is voor ons een troost, de temperatuur is gezakt naar 17 graden en het is regenachtig, dit is volgens ons geen weer om lekker een stad als Berlijn te bezoeken. We waren amper Potsdam uit of op een rotonde pakte ik de eerste afslag in plaats van de tweede afslag. Door de drukte op deze weg slaagde ik er niet in om zonder gevaar te kunnen keren. Wij zijn doorgereden en moesten vandaag 15 kilometer omrijden. We kwamen wat noordelijker uit op de autobaan dan wanneer we de goede weg hadden genomen.

De monotonie van een rit over de Duitse autowegen in combinatie met het rustgevende geluid van een tweeliter motor zorgen ervoor dat de drukke gedachten verdwijnen als sneeuw voor de zon. Al gauw op deze rit ging het om de beweging, het doen en niet om het denken. De verplaatsing van Potsdam naar huis verloopt natuurlijk, niet vanzelf, elke kilometer moest ik actief veroveren en in een wat eigenlijk niet meer is dan in een overdekte gearconditioneerde luxe fauteuil. Alleen uitwijken, inhalen, remmen, gas geven, tanken, eten, drinken, enzovoort, dat moet gebeuren in een voortsnellende auto met caravan. Wie lopend of fietsend een verre reis maakt heeft hetzelfde soort fysieke inspanning, dit is een essentieel onderdeel van een reiservaring. Misschien is dit wel de reden voor ons om een lange reis te maken.

Het thuis aankomen is echt vreemd, in de eerste plaats heb ik het gevoel dat het allemaal niet is gebeurd de afgelopen weken. Mijn gevoel op de laatste dag is net als die van de eerste dag, het is allemaal niet waar, het is te ongewoon. Vier weken hebben we rondgereisd door voor ons verre oorden, in een onbeschaamde eigenzinnigheid, van alleen maar doen waar we zelf zin in hadden. Van een droomvisie uit het verleden, naar de werkelijkheid van de afgelopen weken en dat naar de realiteit van vandaag. Zeer voldaan denken wij terug aan een prachtige reis.

Woensdag 8 juli 2015. Potsdam – Wierden.

De omgeving van Wierden, is zo prachtig mooi!

Woensdag 8 juli 2015. Potsdam – Wierden.

We zijn weer thuis.

DE REIS IN CIJFERS

AFSTAND

Beginstand 179.886

Eindstand 184.132

Totaal gereden: 4.246 kilometer

BRANDSTOF

Benzinekosten: € 536,60

Liters: 387

Gemiddelde prijs p/l: € 1,367

Gemiddeld verbruik: 1liter op 11 km

Verbruikte benzine: Euro 95

Camping

Campingkosten € 499,43

27 nachten gem. € 18,50

UITGEVERIJ*Dit boek bevat: 120 pagina's, 200 foto's en bevat: 25.689 woorden.**Oplage boeken: 1**Dit is een niet commerciële uitgave.*

© Copyright 2015*Alle rechten van deze uitgave zijn van: T. Stek, Wierden. NL.*

Zwervend door Midden-Europa

Het midden van Europa is een uitzonderlijk reisgebied, vol met hoogtepunten. We hebben in 1982 aan de kusten van de Middellandse zee een echtpaar gesproken die ons vertelden hoe mooi de Hoge Tatra was. Zij waren daar geweest in Polen. Dat gesprek zijn wij nooit vergeten, het is altijd in ons achterhoofd blijven hangen. De afgelopen winter hebben we besloten om daar naar toe te gaan.

We hebben toeristische informatie verzameld over de landen Tsjechië en Slowakije. Met namen over de gebieden Hoge- en Lage Tatra. Wat ons opviel binnen deze informatie was dat Slowakije een land is dat nog ontdekt moet worden. Wij zijn op reis gegaan zonder een duidelijk reisplan zowel voor Tsjechië als voor Slowakije. In onze bagage bevonden zich een paar toeristische boekjes: *Tsjechië-Slowakije, ANWB en Rustiek Kamperen Abram Muller en Marek Fišer*. Verder een aantal wegenkaarten.

We waren tien jaar geleden al eens op vakantie geweest in Tsjechië. Toen, was het bijna onvermijdelijk dat de rust verstoord werd. Dat gebeurde op een camping in het zuiden van Tsjechië door een groep dronken jongelui. Luide muziek, schreeuwen en met een auto rond racen over de camping. De hygiëne toen liet zeer te wensen over. De toiletgebouwen waren soms zo smerig dat wij onze behoefte deden in het bos.

De hygiëne van nu is een ander criterium waaraan een huidige camping aan moet voldoen om aan de wensen van een West-Europese gast te kunnen voldoen. De campings die wij deze keer bezochten waren allemaal prima in orde stuk voor stuk op dit gebied.

Wij zijn blij met deze enorme vooruitgang. Tsjechië en Slowakije willen wij omschrijven als, exotische landen waar de parels voor het opscheppen liggen. Alleen omdat dat er nog zo weinig literatuur beschikbaar is moet je het zelf ontdekken. Om ze te kunnen ontdekken, deze Parels, moet je er op uit om ter plaatse informatie te verzamelen. Dit kan goed via b.v. de receptie van een camping en waar wij geluk mee hadden, van andere campinggasten. Lukt het jou ook om deze Parels te vinden, dan zal je ze koesteren en meenemen naar huis. Waarschijnlijk zal je terugkeren naar deze landen in het midden van Europa. Om de ongereptheid van de vele berglandschappen en prachtige steden te bewonderen.

Doordat we geen duidelijk plan (route) hadden om op reis te gaan, hing onze reis voornamelijk af van wat ter plaatse wilden en bespraken we vaak een dag van te voren waar we naar toe zouden gaan. Zo kwamen we in Polen terecht. De stad Krakau kenden we van eerder bezoeken. Ook waren we aan de voet van de Poolse kant van de Hoge Tatra in Zakopane. Van Krakau hebben we opnieuw met volle teugen genoten. De stad Zakopane was ons even wat te toeristisch.

De omgeving van Zakopane vergoed alles. Neem het dal Chocholowska dat is de langste en grootste dal in het Poolse gedeelte van de Hoge Tatra. Zelfs onze foto's geven de schoonheid van gebied maar mondjesmaat weer. Dit dal moet je met eigen ogen zien om de pracht en schoonheid ten volle te kunnen ervaren.

Zowel voor Tsjechie als Slowakije geldt dat beide landen rijk zijn aan prachtige historische steden, burchten en kastelen. Het landschap varieert van gloeiend tot zeer ruig in de Hoge Tatra. Wij hebben zeer genoten van deze reis door het centrale gedeelte van Europa.